

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/24/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2313230029
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Bibiána Ťažiarová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:2313230029.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Bibiána Ťažiarová a členiek senátu: JUDr. Zlatica Javorová a JUDr. Gabriela Brišková, v právnej veci žalobcov: 1. A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom C. XXXX/XX, D., 2. A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom D., 3. E. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXXX/XX, D., všetci žalobcovia zastúpení splnomocneným zástupcom: A. A. F., nar. XX.X.XXXX, bytom G. H. XXXX/X, I., proti žalovanej: J. G., nar. XX.X.XXXX, bytom K. D. XXX, o určenie, že finančné prostriedky patria do dedičstva, na odvolanie žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Galanta č. k. 30C/363/2013-595 zo dňa 24. novembra 2022, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý I. výrok rozsudku súdu prvej inštancie m e n í tak, že u r č u j e, že do dedičstva po nebohej A. B., L. C., zomrelej dňa XX.XX.XXXX, naposledy bytom K. D. XX, patria finančné prostriedky vo výške 6.070,61 eur a vo zvyšku zamietnutie žaloby p o t v r d z u j e.

II. Žiadna zo strán n e m á právo na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom (tretím v poradí) súd prvej inštancie I. výrokom žalobu zamietol (o určenie, že do dedičstva po nebohej A. B., L. C., zomrelej dňa XX.XX.XXXX, naposledy bytom K. D. XX, patria finančné prostriedky vo výške 12.157,21 Eur), II. výrokom priznal žalovanej voči žalobcom 1. až 3. nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté samostatným uznesením.

2. Rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou § 137 písm. c) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“), § 34, § 35 ods. 1, § 37 ods. 1, § 38 ods. 1 a 2, § 39, § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 2 ods. 10 zákona č. 492/2009 Z. z. o platobných službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

3. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, ktoré nebolo sporné, že dňa 8.2.2011 bolo ukončené dedičské konanie po poručiťke A. B., L. C., zomrelej dňa XX.XX.XXXX, vydaním Osvedčenia o dedičstve sp. zn. 26D/142/2010-14, Dnot 14/2011 (nadobudlo právoplatnosť dňa 24.2.2011), pričom dedičia o vyporiadaní dedičstva uzatvorili dohodu. Predmetom dedičstva boli nehnuteľnosti v kat. úz. K. D. evidované na LV č. XXXX, ktoré do vlastníctva nadobudla žalovaná. E. B. (manžel poručiťky) zomrel dňa X.X.XXXX, dedičské konanie po ňom bolo ukončené uznesením okresného súdu o zastavení konania pre bezmajetnosť. E. B. (syn poručiťky) zomrel dňa XX.X.XXXX, pričom dedičské konanie bolo právoplatne skončené na základe Osvedčenia o dedičstve sp. zn. 10D/35/2012, Dnot 86/2012 a jeho právnymi nástupcami sú žalobcovia 1. až 3. (pozostalá manželka a deti). Nebolo sporné ani, že ku dňu XX.XX.XXXX sa peňažné prostriedky na vkladnej knižke poručiťky preukázateľne nenachádzali, pretože boli prevedené na účet žalovanej na základe bankového príkazu zo dňa 16.11.2010. Z obsahu

spisového materiálu vyplynulo, že v bankovom informačnom systéme D. D., J. (podľa oznámenia zo dňa 2.1.2012) na meno A. B. v období od 1.1.2007 do 2.1.2012 bola identifikovaná vkladná knižka založená dňa 8.3.2006, zrušená dňa 16.11.2010 prevodom na účet žalovanej, disponenti A. B. a E. B. s tým, že ku vkladnej knižke neeviduje žiadne plnomocenstvo a zrušenie vkladnej knižky realizovala zamestnankyňa M. B.. Podľa výpisu z účtu zo dňa 2.1.2012 zostatok na predmetnom účte k 1.1.2010 bol 11.978,07 eur s tým, že dňa 16.11.2010 bola vykonaná úhrada prevodom 12.157,21 Eur pri zrušení účtu, a to na účet žalovanej. Podľa oznámenia D. D., J. zo dňa 26.11.2012 vykonaniu bezhotovostného prevodu, mimo priestorov banky z vkladnej knižky č. XXXXXXXXXXX/XXXX zo dňa 15.11.2010 predchádzal súhlas riaditeľky Obchodného miesta I. E. C. N. pre pracovníčku M. B., ktorá realizovala prevodný príkaz. Predmetná vkladná knižka bola vedená na meno A. B., disponenti boli A. B. a E. B.. Z Odpovede D. D., J. zo dňa 26.8.2014 vyplynulo, že vo výnimočných prípadoch môže za súhlasu manažéra byť vykonaný úkon mimo obchodného miesta a príkaz na realizáciu bankovej transakcie sa podpisuje pred pracovníkmi banky po identifikácii a verifikácii oprávnenej osoby.

4. Okresný súd konštatoval, že z výsluchu znalkyne MUDr. Zuzany Stanovičovej (pojednávanie dňa 15.12.2020) vyplýva, že podľa lekárskeho dekuru bola nebohá od 1.11.2010 imobilná, nevedela sa pohybovať, ani pretáčať na posteli, nevedela sa najesť, bola kŕmená sestrou, prebaľovaná, boli jej aplikované tekutiny do žily a protiopuchová liečba. Dňa 8.11.2010 bola ospalá, na otázky odpovedala kývaním hlavy. Porucha vnímania reality okolo seba postupovala naďalej. Podľa dekuru z 14.11.2010 pacientka nekomunikuje, je somolentná, stav vážny, prognóza neistá. Dňa 15.11.2010 lekárske dekuru o 11:26, pacientka nekomunikuje, je somolentná. Je možné potvrdiť, že nebohá od 8.11., teda aj 15.11.2010 nebola schopná vnímať realitu, okolité vnemy a nedokázala odpovedať na otázky. Dňa 15.11.2010 nebohá nebola schopná vnímať realitu a spoznávať ľudí okolo seba. Vnímala ľudí len ako prvok, ktorý je okolo nej. Nebohá sa od 8.11.2010 nachádzala v stave s porušeným vnímaním, len pospávala, nedokázala odpovedať na žiadne otázky, len na výzvu otvárala oči. Aj keď je v dekuru zo dňa 12.11.2010 zaznamenané, že na otázku odpovedá kývaním hlavy, je nepravdepodobné, že otázke rozumela. Jedná sa o porušené vnímanie, kedy človek reaguje sugestívne na zadanú otázku inštinktívnym kývaním hlavy. Dňa 15.11.2010 nebola schopná reagovať na žiadne otázky a nevnímala dianie okolo seba, nedokázala pochopiť podstatu vecí. Od 1.11.2010 bola nebohá nesebestačná, bolo nutné ju polohovať, otáčať na posteli, umývať, prebaľovať, nakŕmiť. Dňa 15.11.2010 nebola schopná urobiť akýkoľvek, ani cielený pohyb hornými, ani dolnými končatinami, nebola schopná sa podpísať, ani sama, ani za pomoci inej osoby, nakoľko podpis je komplexná činnosť, pri ktorej sa vyžaduje súhrn mozgovej kôry a hornej končatiny. Zdravotné postihnutie bolo takej intenzity, že predmetný úkon nemohla nebohá vykonať, znalkyňa uviedla, že áno a poukázala, že dňa 29.10.2010 sa pacientka sama umyla, nevedela urobiť ani taký jednoduchý pohyb, ako zobrať jedlo do ruky a dať si ho do úst alebo lyžičkou si dať polievku do úst, musela byť kŕmená. Z toho je zjavné, že dňa 15.11.2010, čo je cca po týždni, nebola schopná sa sama podpísať. Keďže nebohá nemala náhlu cievnú mozgovú príhodu, nemala ochrnuté žiadne končatiny a pritom sa nedokázala sama najesť, tak je zjavné, že poškodenie mozgu bolo natoľko závažné (pri opuchu mozgu z metastáz, hromadení toxických látok v mozgu), že nebola schopná urobiť jemný motorický pohyb svalmi na ruke, t. j. nebola schopná sa podpísať sama. Od 8.11.2010 bola pacientka spavá, čo znamená, že spánkový režim, ktorý je u bežných ľudí 8 hodín v noci, bol u nej narušený a pospávala celý deň, tzn. že chvíľu spala, chvíľu sa prebrala - najlepšie sa prebrala pri dotykovom podnete alebo keď sa k nej prihovorilo. V tomto stave nie je schopný takýto človek vnímať realitu, nevie, či je deň alebo noc a na otázky reaguje sugestívne. Vnímanie reality bolo od 8.11.2010 značne porušené. U ťažko chorých pacientov sa hovorí aj o tzv. svetlej chvíľke, ale medicínsky to nie je podložené. Počas hospitalizácie boli nebohej podávané infúzne roztoky na zlepšenie funkcie obličiek, proti opuchová infúzna liečba na zmiernenie opuchu mozgu, ktoré aj napriek tomu nedokázali zvrátiť predsmrtný stav. Nevedela sa vyjadriť, či by nebohá bola schopná sa podpísať keby jej niekto viedol ruku s tým, že pokiaľ nefunguje centrum v mozgu, tak ruka riadne pohyby nevykoná, aj keby sme ju fixovali pomocou ortézy. Uviedla, že grafológ by dokázal rozpoznať trhavý podpis, ktorý vznikne pri pridržaní ruky. Nebohá nedostávala žiadne utlmujúce lieky, dostávala lieky na prerušenie mozgu a antibiotiká.

5. Zo znaleckého posudku č. 8/2014 MUDr. Zuzany Stanovičovej, znalkyne z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie neurológia, vypracovaného na účely trestného konania vyplynuli nasledovné závery, porucha vedomia a vnímania u nebohej vznikla na podklade nahromadenia toxických látok pri rozvrate vnútorného prostredia. Za poruchu vnímania bol zodpovedný aj progredujúci celkový zhoršený stav, vyčerpanosť organizmu pri závažnom onkologickom ochorení, taktiež pridružený zápal pľúc (s. 11 znaleckého posudku). Zo súdneho lekárskeho hľadiska podľa lekárskeho záznamu možno

jednoznačne potvrdiť, že nebohá dňa 15.11.2010 nebola schopná vnímať realitu, okolité vnemy, nedokázala odpovedať na otázky, nebola schopná spoznávať ľudí okolo seba, nevedela ich identifikovať, nakoľko došlo k vážnemu poškodeniu mozgových funkcií z dôvodu rozsiahleho opuchu mozgu a rozvratu vnútorného prostredia. Nebohá sa nachádzala v stave s porušeným vnímaním. Aj keď je v dekurze zaznamenané, že na otázku odpovedala kývnutím hlavy, je nepravdepodobné, že zadanej otázke rozumela. Pri porušenom vnímaní človek na akúkoľvek vetu, ktorá mu je položená, či už v otázkovej alebo oznamovacej forme, reaguje inštinktívne kývavým pohybom hlavy (s. 12 znaleckého posudku). Nebohá dňa 15.11.2010 nebola schopná urobiť akýkoľvek pohyb hornými, dolnými končatinami. Nebola schopná sa vedome podpísať sama, ani za pomoci inej osoby, nakoľko si praktickú činnosť, na ktorú bola nutná koordinácia mozgovej kôry a drobných svalov na ruke neuvedomovala, pretože nebola pri plnom vedomí (s. 13 znaleckého posudku).

6. Súd prvej inštancie právne uzavrel, že v sporovom konaní má strana sporu jednak povinnosť tvrdenia, a jednak dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie tá strana sporu, ktorá túto povinnosť nesplnila. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Súd pri rozhodovaní vychádza výlučne z dôkazov, ktoré mu navrhli strany sporu (princíp formálnej pravdy). Podľa názoru súdu prvej inštancie však podstatným pre úspech žaloby nebolo, či v danom prípade nebohá bola v čase smrti vlastníkom veci (finančnej hotovosti vo výške 12.157,21 eur) v dôsledku (ne) platného právneho úkonu, ale bolo potrebné vychádzať z vymedzeného petitu žaloby, ktorým sa žalobcovia domáhali určenia, že finančné prostriedky vo výške 12.157,21eur patria do dedičstva po nebohej A. B.. Výrok rozsudku, ktorým sa žalobcovia domáhajú určenia, že určité veci patria do dedičstva po poručiťelovi, podľa názoru okresného súdu plne rešpektuje úpravu zakotvenú pôvodne v ust. § 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku. Z obsahu spisového materiálu však vyplýva, že v prípade preukázania tvrdení žalobcov by žalované finančné prostriedky boli v bezpodielovom spoluvlastníctve nebohej A. B. a nebohého manžela E. B., čomu však žalobný petit nezodpovedá, keď v prípade vyhovenia žalobe by súd pri vyporiadaní dedičstva - novoobjaveného majetku musel vychádzať z rozhodnutia súdu, ktorým by bolo určené, že finančné prostriedky patria do výlučného vlastníctva nebohej, a teda by nemohol pristúpiť k vyporiadaniu bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Vzhľadom na viazanosť súdu žalobným návrhom, súd prvej inštancie nemal možnosť uvedený petit zmeniť, keď v danom prípade by nešlo len o nepodstatnú zmenu formulácie petitu žalobného návrhu, jeho spresnenie, ale o iný žalobný návrh.

7. O nároku na náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania rozhodol okresný súd podľa ust. § 255 ods. 1, § 396 ods. 1 a 3 v spojení s § 262 ods. 1 CSP, t. j. podľa úspešnosti v spore a žalovanej, ktorá mala plný úspech v konaní priznal ich náhradu v rozsahu 100 %.

8. Proti rozsudku podali odvolanie žalobcovia s návrhom na zmenu vyhovením žalobe, alternatívne navrhli rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s poukazom na § 365 ods. 1 písm. b), e), h) Civilného sporového poriadku. Argumentovali tým, že okresný súd nevykonal navrhované dokazovanie v otázke neplatnosti právneho úkonu (bankového príkazu z 16.11.2010) spočívajúce v posúdení doložených dôkazov z dôkazných prostriedkov žalobcov (výsluchov M. B. v časti kedy vypovedala o právnom úkone, že ho dala podpisovať prázdny, že ho dodatočne pozmeňovala, atď., znaleckých posudkov s ohľadom na vylúčenie krivej výpovede M. B. ohľadom údajnej pomoci žalovanej s podpisom neb. poručiťelky, ako aj smernice banky o tom, ako má banka postupovať v prípade osôb, ktoré nevedia čítať/písať) dotýkajúcich sa neplatnosti bankového príkazu poručiťelky zo dňa 16.10.2010 a s tým súvisiacim právnym posúdením dôvodov neplatnosti podľa § 37 ods. 1, § 38 ods. 2, § 39 a § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V čase podania žaloby dňa 5.11.2013 A. B. ani E. B. už nežili. nečase, kedy bol podávaný žalobný návrh zo dňa 5.11.2013, pričom možnosť vyporiadať ich bezpodielové spoluvlastníctvo manželov (BSM) zanikla dňa X.X.XXXX. Jedinými zákonnými dedičmi po poručiťelke neb. A. B. ohľadom dedičstva sumy na vkladnej knižke znejúcej na meno poručiťelky vo výške zostatku 12.157,21 eur uplatnenia nároku, boli a sú ku dňu podania žaloby: žalovaná ako dcéra (v 1), žalobcovia spolu v podiele 1 ako dedičia a zákonní právny nástupcovia po neb. E. B. s poukazom na § 473 ods. 1 Občianskeho zákonníka v platnom znení, a to v prvej skupine ako poručiťelove deti a manžel, každý z nich rovnakým dielom (1/6 k celku). Dňa 14.11.2013 bol podaný na okresný súd určovací žalobný návrh na určenie aktív dedičstva po neb. A. B., ktorý bol odôvodnený aj poukazom na podklady z prípravného konania v trestnej veci ORPZ Galanta zn. ORP-461/OEK-GA-2012 (po podaní obžaloby riešenej v konaní okresného súdu Galanta sp. zn. 2T/5/2015 proti žalovanej ako obžalovanej), nakoľko žalobcovia, resp. ich predchodca mali za to, že bankový prevod poručiťelky urobený tesne pred

jej smrťou dňa XX.XX.XXXX, dotýkajúci sa predmetných peňažných prostriedkov na vkladnej knižke, bol dosiahnutý podvodom, čím bola dostatočne preukázaná spornosť medzi účastníkmi občianskeho súdneho konania. Z doložených listín trestného konania sp. zn. 2T/5/2015 okresného súdu Galant, súv. prípravného konania ORP-461/OEK-GA-2012 OR PZ Galanta) a napokon aj z vykonaného dokazovania na okresnom súde vyplýva, že sporný bankový príkaz poručiťky zo dňa 15.11.2010 vystavený dňa 16.11.2010 javí znaky absolútne neplatného úkonu, nakoľko bolo žalobcami dostatočne preukázané, že bankový príkaz z 16.11.2010 nebol podpísaný poručiťkou, a to ani s cudzou pomocou tak ako deklarovala žalovaná (konštantne niekoľko rokov tvrdila spolu so svedkyňou - pracovníčkou D., J. M. B., že podpis neb. A. B. bol jej vlastným, neskôr, že iba pomáhala sa jej podpísať); bol výlučne podpísaný (a teda sfalšovaný) žalovanou (čo preukazujú vo vzájomnej zhode znalecké posudky súdnych znalcov - neurologičky MUDr. Stanovičovej a písmoznalkyne Mgr. Forgáčsovej v súvislosti s výpoveďou žalovanej a výpoveďou svedkyne M. B. o tom, že s podpisom pomáhala ťažko chorej A. B. práve žalovaná, a teda jedine žalovaná mohla podpísať predmetný bankový príkaz, bol v celosti dodatočne vyplnený, doplnený a pozmeňovaný M. B., bol vystavený za porušenia smernice D., J. (banky), ktorá v takýchto prípadoch vyžadovala notárske resp. úradné osvedčenie, keďže objektívny zdravotný stav poručiťky to vylučoval, ktorá nebola pri plnom vedomí, bola somnolentná, nevedela preukázateľne čítať a písať (čo opätovne preukazuje písmoznalecký posudok aj lekárske posudky aj samotná výpoveď žalovanej že jej údajne musela pomáhať), resp. nespochybniteľne komunikovať; z právneho hľadiska samotný podpis predchádzal vyplneniu bankového príkazu, čo vylučuje platnosť takéhoto úkonu, ktorý nespĺňa náležitosti a vôbec význam písomného právneho úkonu ako písomného prejavu vôle, pri ktorom podpis má len zavŕšiť predošlý písomne daný súhlas s obsahom právneho úkonu. Aj keď by hypoteticky podpis realizovala poručiťka, aj tak by išlo o neplatný prejav vôle, nakoľko písomný prejav vôle bez existencie samotného obsahu právneho úkonu je neurčitý, nejasný a nezrozumiteľný úkon, pričom v tomto prípade ide o kontext zneužitia zdravotného stavu v súvislosti s tým, akým spôsobom bol predmetný bankový príkaz vystavený (sfalšovaním - neoprávneným pozmeňovaním, doplňovaním a s hrubým porušením predpisu, ktorý ukladá jasný mechanizmus čo v takýchto prípadoch) a preto je takýto spôsob realizácie naplnením litery neplatnosti právneho úkonu aj z dôvodu porušovania dobrých mravov; bankový príkaz bol dodatočne doplňovaný a pozmeňovaný prečiarknutím čísla účtu príkazcu a dňa „overenia“ pravosti podpisu bankovou pracovníčkou a doplňovaný o všetky vyplňované údaje o deň neskôr dňa 16.11.2010 (preukazuje výpoveď svedkyne M. B. v trestnom konaní sp. zn. 2T/5/2015 okresného súdu Galanta a v prípravnom konaní). Okresný súd nerešpektoval (opätovne) právny názor odvolacieho súdu, keď dňa 30.6.2020 uznesením č. k. 10Co/55/2019-431 Krajský súd v Trnave zrušil v poradí druhý rozsudok okresného súdu (č. k. 30C/363/2013-350 zo dňa 15.6.2018). Majú za to, že v konaní uniesli dôkazné bremeno, v konaní predložili sporný bankový príkaz zo dňa 15.11.2010 vystavený 16.11.2010 o prevode 12.157,21 eur z vkladnej knižky na meno A. B. (cenný papier na meno č. XXXXXXXXXXXX) v peňažnom ústave D. D., J., pobočka Sereď, pričom existenciu vkladnej knižky ako cenného papiera na meno nebohej poručiťky, na ktorej sa nachádzali predmetné peňažné prostriedky, ktorá knižka bola vedená v peňažnom ústave D. D., pobočka Sereď, pričom ju identifikovali evidenčným číslom XXXXXXXXXXXX. Predložili Smernicu D. D., J. (banky) v časti bodu 3.1.1. písm. d) doložená v podaní „Odpoveď na dožiadanie“ zo dňa 26.8.2014, ktorá ustanovuje, v akej forme má byť realizovaný úkon v prípade, ak osoba (klient) nevie samostatne písať a čítať. Takáto osoba môže úkon vykonať iba za prítomnosti notára alebo inej verejne činnej osoby. Ďalej predložili osvedčenie o dedičstve vedeného Okresným súdom Galanta pod sp. zn. 26D/142/2010-14 o tom, že predmetné peňažné prostriedky neboli predmetom dedičstva po neb. A. B., tiež znalecký posudok č. 8/14 znalkyne MUDr. Zuzany Stanovičovej, odbor zdravotníctvo a farmácia, odvetvie neurológia, ktorú ustanovil okresný súd v konaní sp. zn. 2T/5/2015. Bol doložený súdno-znalecký posudok č. 17/2019 Mgr. Evy Forgáčsovej (konanie okresného súdu sp. zn. 2T/5/2015), ktorým bolo preukázané, že poručiťka vôbec nepodpísala bankový príkaz z 8.2.2011, a to ani cudzou pomocou, čím bola súčasne vyvrátená aj výpoveď svedkyne M. B. v tom, že podpis realizovala poručiťka, za pomoci žalovanej. Predložili zápisnice svedkyne M. B. (pracovníčky D. D., J.) v časti jej výpovede pred OR PZ Galanta, a to zápisnice z výsluchu ORP-461/OEK-GA-2012 zo dňa 17.10.2011, zápisnice zo dňa 20.2.2012, zápisnice zo dňa 25.1.2013 a zápisnice dňa 31.10.2012. Jedná sa o dôkazy, preukazujúce že predmetný podpis nebol vlastnoručným podpisom neb. A. B., a že poručiťke neb. A. B. dala svedkyňa M. B. podpisovať prázdne tlačivo bankového príkazu, a toto bolo dodatočne dopĺňané. V otázke posudzovania neplatnosti úkonu podľa názoru odvolateľov súd prvej inštancie kontinuálne nerešpektoval právny názor odvolacieho súdu v tomto smere, ktorým bol viazaný, a to najmä, aby náležite vysvetlil, na akom základe prijal právne závery v bodoch 34. a 35. ktoré neobsahujú zásadné vysvetlenie a argumentačný základ (vyplýva z bodov 17. až 21. Uznesenia KS Trnava sp. zn. 10Co/55/2019-431). Žalobcovia konštantne počas celého konania tvrdili a preukazovali,

že predmetný bankový príkaz napĺňa viaceré dôvody neplatnosti, čo sa preukazuje napr. podaním žalobcov zo dňa 17.10.2017 a ďalšími nespočetnými podaniami a prednesmi, ktorými konštantne počas celého konania jednoznačne deklarovali absolútnu neplatnosť predmetného úkonu z viacerých dôvodov. Okresný súd vyhodnotil iba § 38 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Okresný súd oprel zamietnutie žaloby o právne nezmyselnú predikciu objektívnej nemožnosti (zjavne tým mal na mysli žalovanú) výkonu práva domáhať sa súdneho prejednávania veci tým, že v dedičskej veci o novoobjavenom dedičstve, by príslušný súd nemohol pristúpiť k vyporiadaniu BSM, nakoľko by bol viazaný rozsudkom súdu prvej inštancie. Uvedený konštrukt okresného súdu sa javí ako právne nezmyselný, založený na priamom rozpore so zákonom v § 195 ods. 1 CSP, keďže bezpodielové spoluvlastníctvo manželov je možné vyporiadať iba „inter vivos“ medzi pozostalým (žijúcim) manželom a dedičmi, čo tento prípad podľa nich zjave nespĺňa (a nespĺňal ani ku dňu uplatnenia nároku žalobou). Absentuje náležité právne posúdenie deklarovanej nemožnosti v následnom konaní o dedičstve domáhať sa príslušných práv napr. iného rozsahu dedičstva, ako by vyplýva z rozhodnutia súdu prvej inštancie. Z povahy konania o dedičstve nesporne vyplýva, že ak by bola daná aj akákoľvek iná spornosť, nič a nikto nebráni podľa platnej právnej úpravy dedičom (žalovanej resp. žalobcom) uplatniť právo namietať sporné aktívum čo do rozsahu a výšky, vrátane možnosti podať príslušnú žalobu potom, čo by žalobcovia (alebo žalovaná) podali návrh na prejednanie novoobjaveného dedičstva, s poukazom na § 194 ods. 1 CSP. Názor okresného súdu má nezmyselnú podstatu, jednak nemá súlad v žalobnom petíte, ktorý je citovaný v bode 1. napadnutého rozsudku takto: „do dedičstva po nebohej“, a nie „do vlastníctva nebohej“, čo je podstatný rozdiel a dôkaz, že súd prvej inštancie nemá jasno v pojmoch, právnych inštitútoch a právnej terminológii podľa Občianskeho zákonníka, keďže dedičstvo sa nadobúda v konaní o dedičstve podľa § 158 a nasl. CMP. Nezmyselný je aj názor, že súd by nemohol pristúpiť k vyporiadaniu bezpodielového spoluvlastníctva manželov, resp. prejednaniu príslušného dedičstva, nakoľko už v čase podania žaloby 5.11.2013 neb. manžel poručiťky E. B. nežil (zomrel X.X.XXXX), čiže k prejednaniu bezpodielového spoluvlastníctva manželov tak, ako deklaruje súd prvej inštancie objektívne ani nemôže nikdy dôjsť s poukazom na § 195 ods. 2 CSP. Taktiež je nezmyselný aj názor v tom, že by nemohol prejednať príslušné dedičstvo s poukazom na § 194 ods. 1 CMP. Pokiaľ sa okresný súd nepredvídateľne zaoberal BSM pre účely potrieb budúceho dedičského konania, potom je otáznave, prečo sa tento nezaoberal aj ostatnými otázkami dedičského konania, ktoré majú podstatný súvis s vlastníctvom a rozsahom dedičstva - pohrebnými nákladmi a započítaním na dedičský podiel. Vyhovenie žalobe nijakým spôsobom nevylučuje možnosť žalovanej (resp. aj žalobcov) domáhať v prípade sporu o dedičstvo akýchkoľvek určovacích právnych nárokov, zmeny rozsahu, a pod. s výnimkou tých, ktorých povaha to nepripúšťa (právny nezmysel o možnosti vyporiadať BSM v tomto prípade v rámci novoobjaveného dedičstva).

9. Žalovaná odvolanie nepodala, k odvolaniu žalobcov sa nevyjadřila.

10. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, e/, h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolanie je čiastočne dôvodné, preto postupom podľa § 388 CSP napadnutý rozsudok čiastočne zmenil a čiastočne potvrdil.

11. Rozsudkom č. k. 30C/363/2013-186 zo dňa 24.2.2015 (prvý v poradí) prvoinštančný súd I. výrokom žalobu zamietol, II. výrokom žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

12. Odvolací súd uznesením č. k. 10Co/621/2015-216 zo dňa 24.1.2017 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie, keď dospel k záveru, že na strane žalobcov je daný naliehavý právny záujem na požadovanom určení, pretože bez rozhodnutia súdu by bolo dedičské právo žalobcov neistým.

13. Rozsudkom č. k. 30C/363/2013-350 zo dňa 15.6.2018 (druhý v poradí) prvoinštančný súd I. výrokom žalobu zamietol, II. výrokom žalovanej priznal právo na náhradu trov konania.

14. Odvolací súd uznesením č. k. 10Co/621/2015-431 zo dňa 30.6.2020 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie s tým, že súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na právnom názore o nepreukázaní tvrdení žalobcov 1. až 3., že na spornej listine (bankovom príkaze) nejde o vlastnoručný podpis poručiťky a o nepreukázaní prítomnosti telesných ochorení alebo takej intenzity, že by nemohla vykonať predmetný právny úkon (poukazujúc i na závery znaleckého posudku č. 8/2014), avšak znalkyňa nevypočul a nevyhovel návrhu žalobcov na doplnenie dokazovania záznamom o výsluchu znalkyne v trestnom konaní. Súdu prvej inštancie vytkol, že nijako nerozvedol svoje úvahy týkajúce sa skutkových zistení a záverov vo vzťahu k zdravotnému stavu alebo, stručné konštatovanie o nepreukázaní prítomnosti telesných ochorení takej intenzity, že by nemohla vykonať predmetný právny úkon, nemal za postačujúce, nekorešpondujúce so závermi predloženého znaleckého posudku, resp. listiny/listín a nevysporiadal sa ani so správou psychiatra zo dňa 14.5.2014, ktorý skonštatoval úplnú stratu rozpoznávacích schopností, kritičnosti a úsudkovosti. Odvolací súd uložil prvoinštančnému súdu postupujúc v súlade s prejednacou zásadou civilného sporového konania, na základe vykonaného dokazovania vyhodnotiť dôkazy, posúdiť uplatnený nárok žalobcov. Pri vykonaní dokazovania okrem prejednacej zásady a zásady kontradiktórnosti konania, aplikovať aj zásadu predvídateľnosti postupu súdu. Súčasne mu uložil v intenciách uvedeného právneho názoru odvolacieho súdu, postupovať v súlade s ustanovením § 220 CSP a preskúmateľným spôsobom vyjadriť skutkové zistenia a právne závery, na základe ktorých vec posúdil a rozhodol (v prípade nevyhovenia návrhu na doplnenie dokazovania, dôvod vo svojom rozhodnutí súd prvej inštancie musí uviesť).

15. Predmetom konania je nárok (v zmysle uznesenia okresného súdu č. k. 30C/363/2013-489 zo dňa 1.10.2021), súd určuje, že do dedičstva po neb. A. B., L. C., zomr. XX.XX.XXXX, naposledy bytom K. D. XX, patria finančné prostriedky vo výške 12.157,21 eur.

16. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu vymedzeným rozsahom a dôvodmi odvolania žalobcov 1. až 3. bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol vo veci správne ak I. výrokom žalobu zamietol (v znení požadovaného určenia označeného v odseku 15), II. výrokom priznal žalovanej voči žalobcom 1. až 3. nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté samostatným uznesením.

17. Vzhľadom na to, že zákonné ustanovenia § 143, § 149 ods. 4, 5 Občianskeho zákonníka bolo nutné na danú vec aplikovať a je to pre posúdenie veci potrebné, odvolací súd v zmysle § 382 CSP vyzval strany, aby sa vyjadrili k novej aplikácii týchto ustanovení.

18. Žalovaná na výzvu odvolacieho súdu uviedli, že prostriedky, ktoré sa dňa 16.11.2010 nachádzali na vkladnej knižke A. B. nespĺňali ani jednu z podmienok podľa § 143 Občianskeho zákonníka, išlo o spoločné úspory rodičov z ich príjmov počas ich manželstva, rodičia sa v určitom čase ich manželstva rozhodli pre každého z nich zriadiť zo spoločných prostriedkov patriacich do BSM vkladnú knižku a uložiť na každú vkladnú knižku určitú sumu peňazí, čo žalobcovia v konaní nespochybnili. Vkladná knižka na meno A. B. bola zrušená 16.11.2010 po dohode rodičov a naplnením ich vôle bolo, že prostriedky z vkladnej knižky boli prevedené na účet žalovanej. Bezpodielové spoluvlastníctvo rodičov zaniklo smrťou matky dňa XX.XX.XXXX. Po troch rokoch od zániku BSM sumu 12.157,21 eur, neužíval žiadny z rodičov, má za to, že aj preto nie je možné aplikovať domnienku v zmysle § 149 ods. 4 prvá veta Občianskeho zákonníka. Strany sa k použitiu predmetných ustanovení nevyjadrili. Ak ide o ostatné majetkové práva podiely spoluvlastníkov sú rovnaké.

19. Žalobcovia na výzvu odvolacieho súdu uviedli, že peňažné prostriedky vo výške 12.157,21 eur sa nachádzali na vkladnej knižke znejúcej výlučne na meno poručiťky v čase smrti poručiťky A. B. pokiaľ bude mať odvolací súd za to, že bankový príkaz poručiťky z 16.11.2010, je absolútne neplatným úkonom. Uvedená skutočnosť dostatočne určuje charakter predmetných peňažných prostriedkov ako huteľnej veci vo výlučnom vlastníctve poručiťky. Dokazovaním bolo zistené, že k zrušeniu vkladnej knižky pristúpila banka na základe absolútne neplatného bankového príkazu zo dňa 16.11.2010, ktorým boli prevedené predmetné peňažné prostriedky v celosti na žalovanú, ktorého neplatnosť bola preukázaná listinne v tomto konaní, v zmysle súdno-znaleckého posudku č. 17/2019 znalkyne Mgr. Evy Forgáčsovej, ktorým bolo preukázané, že poručiťka vôbec nepodpísala bankový príkaz, a to ani čiastočne s cudzou pomocou, čím bola súčasne vyvrátená aj výpoveď zamestnankyne banky M. B. v tom, že podpis realizovala poručiťka, za pomoci žalovanej. Uvedený záver súdnej znalkyne

podporuje nezávisle i ďalší znalecký posudok č. 8/14 súdnej znalkyne MUDr. Zuzany Stanovičovej, odbor zdravotníctvo a farmácia, odvetvie neurológia, o tom, že neb. A. B. nebola už dňa 15.11.2010 fyzicky ani psychicky schopná podpísať sa či už vlastnoručne alebo prostredníctvom cudzej pomoci na predmetnom bankovom príkaze. V súlade s § 782, §783 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka v platnom znení, vkladná knižka môže byť vystavená len na meno a bez predloženia vkladnej knižky nemožno s vkladom platne nakladať. Predmetné prostriedky podľa svojej povahy tvorili v čase smrti poručiťky jej vklad na vkladnej knižke, bez právnych obmedzení. Takisto neb. manžel poručiťky E. B. bez akéhokoľvek obmedzenia alebo predošlého súhlasu neb. A. B., v rovnakom čase previedol z vkladnej knižky znejúcej na jeho meno, sumu peňažných prostriedkov vo výške 11.594,38 eur€ v celosti v prospech žalovanej. Každý z manželov teda mal svoju vkladnú knižku, s ktorou nakladal samostatne, a preto z tejto povahy vyplýva osobný charakter rozhodovania o peňažných prostriedkoch na vkladných knižkách. Uvedené skutočnosti vylučujú nakladanie ako s majetkom spoločným. Predmetné prostriedky mali v rozhodnom čase charakter vkladu vo forme vkladnej knižky, a teda ex lege charakteru veci huteľnej. Nie je preto možné na predmetné peňažné prostriedky nahliadať inak, ako huteľné veci slúžiace osobným potrebám poručiťky. Vkladná knižka nie je majetkovým právom a nemá charakter nehnuteľnej veci. Dedičom vznikol legitímny nárok na zaradenie predmetných prostriedkov do dedičstva po poručiťke, keďže došlo k zrušeniu a zániku vkladnej knižky jej umorením, a takisto došlo k prevodu finančných prostriedkov na osobné účty žalovanej. Keďže predmetné prostriedky na vkladnej knižke patrili výlučne podľa svojej špecifickej povahy poručiťke a tvorili vklad na vkladnej knižke znejúcej výlučne na jej meno, je v dostatočnej miere preukázaná naplnenie litery § 143 Občianskeho zákonníka, v tej časti ktorá pojednáva o tejto otázke. Pokiaľ ide o § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka, žalovaná po smrti poručiťky, alebo v tom čase žijúci neb. manžel poručiťky E. B., mali možnosť požadovať od poručiťky alebo od dedičov, aby prípadné prostriedky za trvania manželstva, ktoré by mala poručiťka na účely vkladov vynaložiť zo spoločného majetku, nahradila v rozsahu, ktorý sa na tento majetok vynaložil napr. vzájomnou žalobou. V tomto ani inom konaní tak žalovaná neučinila, a preto predmetná vkladná knižka a finančné prostriedky zostali vedené na meno poručiťky, ktorá o nich rozhodovala dlhodobo samostatne, čo preukazuje okrem pohybov na vkladnej knižke aj samotný bankový príkaz z 16.11.2010, na ktorý dlhodobo odkazuje žalovaná ako relevantný platný právny úkon poručiťky urobený medzi živými „inter vivos“.

20. Odvolací súd konštatuje, že z obsahu spisu vyplýva, že dedičské konanie po poručiťke A. B., zomrelej dňa XX.XX.XXXX bolo ukončené právoplatne dňa 24.2.2011 Osvedčením o dedičstve č. k. 26D/142/2010-14, Dnot 14/2011 (čl. 13) a to dohodou dedičov (J. G., nar. XX.X.XXXX-XXXXX, E. B., nar. XX.X.XXXX-XXX, E. B., nar. X.XX.XXXX-XXXXXX). Dedičstvo po E. B., zomrelom XX.X.XXXX bolo ukončené Osvedčením o dedičstve č. k. 10D/35/2012, Dnot 86/2012 (čl. 8) dohodou dedičov (A. F., nar. XX.XX.XXXX-XXXXX, A. B., nar. XX.XX.XXXX-XXX, A. B., nar. XX.X.XXXX-XXXXXXXXXX). E. B. (manžel poručiťky) zomrel dňa X.X.XXXX, dedičské konanie po ňom bolo ukončené uznesením okresného súdu o zastavení konania pre nemajetkosť. V bankovom informačnom systéme D. D., J. podľa oznámenia zo dňa 2.1.2012 (na čl. 16) na meno A. B. v období od 1.1.2007 do 2.1.2012 bola identifikovaná vkladná knižka (XXXXXXXXXXXX/XXXXXXXXXXXX) založená dňa 8.3.2006, zrušená dňa 16.11.2010 prevodom na účet žalovanej, disponenti A. B. a E. B. s tým, že ku vkladnej knižke neevidujú žiadne plnomocenstvo a zrušenie vkladnej knižky realizovala zamestnankyňa M. B.. Podľa výpisu z účtu zo dňa 2.1.2012 (na čl. 17) zostatok na účte XXXXXXXXXXX k 1.1.2010 bol 11.978,07 eur s tým, že dňa 16.11.2010 bola vykonaná úhrada prevodom 12.157,21 eur pri zrušení účtu, a to na účet žalovanej (XXXXXXXXXXXX/XXXX). Na čl. 18 je založený Príkaz na úhradu datovaný 16.11.2010 s podpisom príkazcu A. B., účet príkazcu je pôvodne uvedený XXXXXXXXXXX, ktorý bol prečiarknutý a následne opravený XXXXXXXXXXX, uvedená suma 12.157,21 eur, účet príjemcu XXXXXXXXXXX, overené v nemocnici 15.11.10. Vo výpovedi svedka dňa 21.2.2012 na ORPZ v Galante v konaní ČVS: ORP-680/OEK-GA2011 M. B. (zamestnankyňa D. D.,J.) uviedla, že riaditeľka pobočky jej udelila súhlas a dňa 15.11.2010 s J. G. išla navštíviť do nemocnice pani B., ktorej na izbe vysvetlila, že načo za ňou prišla, overila si jej nacionále podľa OP a dala jej podpísať príkaz na úhradu, ktorým previedla peniaze zo svojej vkladnej knižky na účet dcéry J. G.. Prevodný príkaz mala čistý, pani G. nemala ešte novú knižku. Keď dávala pani B. podpisovať prevodný príkaz, tak vnímala, čo jej dáva podpisovať, keď predtým jej vysvetľovala, čo jej dáva podpisovať, len prikyvovala, zjavne vedela o čo sa jedná. Pri podpisovaní príkazu bola prítomná aj pani G.. Na druhý deň založila pani G. novú vkladnú knižku, na ktorú previedla všetky finančné prostriedky z vkladnej knižky pani B.. Vo výpovedi svedka dňa 25.1.2013 na ORPZ v Galante v konaní ČVS: ORP-461/OEK-GA-2012 M. B. uviedla, že sa pridrižiava výpovede vo veci ORP-680/OEK-GA-2011. Mala ústne povolenie od riaditeľky. Prevodný príkaz bol čistý, lebo J. G. v tom čase 15.11.2010 nemala založenú vkladnú knižku, zakladala jej ju až na druhý deň, keď bola spoločne

s otcom na pobočke v Seredi, kde M. B. zrušila aj vkladnú knižku A. B.. Prevodný príkaz podpisovala A. B. pred M. B. a J. G. s tým, že J. G. svojej mame pomohla pridržať papier a ruku. A. B. mala určité pohybové problémy a preto jej ruku pomáhala pridržiavať jej dcéra J. G.. K tomuto úkonu nebol potrebný vzorový podpis. Vo výpovedi svedka dňa 31.10.2012 J. G. na OR PZ v Galante v konaní ČVS: ORP-461/OEK-GA-2012 uviedla, že počula ako M. B. vysvetľuje jej mame, že má podpísať doklad, ktorým dáva súhlas, aby J. G. mohla disponovať je vkladnou knižkou. Nakoľko mala už slabé ruky, podržala jej ruku a pomohla jej podpísať sa, mala bola pri vedomí a bolo to jej slobodné rozhodnutie. Podľa prepúšťacej správy (čl. 42) A. B. vyplýva, že od 29.10.2010 do XX.XX.XXXX (deň úmrtia) bola preložená z neurogického oddelenia na onkologickú kliniku, od 9.11.2010 porucha vedomia na úrovni ospalosti, 13.11.2010 konštatovaný progredujúci vážny stav, pacientka na lôžku, má zastreté vedomie, nerozoznáva blízke osoby, teplotný stav a podozrenie na infekčnú, hroziace preležaniny pri nehybnosti, dňa 16.11.2010 bezvedomie, preležanina, teplotný stav s príznakmi zápalu pľúc a rozvrat vnútorného prostredia, dňa XX.XX.XXXX úmrtie (vyhotovil A. O. F., neurológ). Vyhlásenie pacienta o poskytovaní informácií zo dňa 29.10.2010 (čl. 45) obsahuje podpis pacienta (A. B.). Podľa záznamu zo zdravotnej dokumentácie (čl. 51) vyplýva, že dňa 15.11.2010 je stav A. B. vážny (5:00 hod.), nekomunikuje somnolentná, dýchanie ťažko hodnotiteľné pre nespokojnosť, o 22:00 hod stav nezmenený, vážny. V čase dňa 15.11.2010, keď matka podpisovala prevodný príkaz bola už v dosť zlom zdravotnom stave, ale bola pri vedomí a vedela čo podpisuje. Podľa oznámenia D. D., J. zo dňa 26.11.2012 (čl. 53) vykonaniu bezhotovostného prevodu, mimo priestorov banky z vkladnej knižky č. XXXXXXXXXXXX/XXXX zo dňa 15.11.2010 predchádzal súhlas riaditeľky Obchodného miesta I. E. C. N. pre pracovníčku M. B., ktorá realizovala prevodný príkaz dňa 16.11.2010. Peňažné prostriedky zo zrušenej vkladnej knižky vo výške 12.157,21 eur boli dňa 16.11.2010 na základe prevodného príkazu prevedené na vkladnú knižku č. XXXXXXXXXXXX/XXXX, ktorá bola založená dňa 16.11.2010 a majiteľkou je J. G. (dcéra klientky). Listom zo dňa 15.5.2014 (čl. 66) A. P. D., praktický lekár pre dospelých oznámila, že po preštudovaní zdravotnej dokumentácie z poslednej hospitalizácie A. B. na onkologickom oddelení prišla k záveru, že pacientka 2 dni pred smrťou 15.11.2010 za nijakých okolností nemohla podpísať ani súhlasiť s podpisom na bankovom príkaze vzhľadom na to, že od skorých ranných hodín bola v štádiu PS IV. To je stav somnolentný až soporózný /takmer bezvedomie/ ani s ošetrovateľkami vôbec nekomunikovala. Podľa vyjadrenia A. D. C. zo dňa 14.5.2014 (čl. 67) vyplýva, že podľa dostupnej dokumentácie možno jednoznačne povedať, že pacientka už nebola pri plnom vedomí dňa 15.11.2010, nerozpoznávala osoby vo svojom blízkom okolí a taktiež si nemohla byť vedomá toho, čo bolo od nej požadované. Došlo k úplnej strate rozpoznávacím schopností, strata kritičnosti a úsudkovosti v rámci celkového ochorenia. Z Odpovede D. D., J. zo dňa 26.8.2014 (čl. 157) vyplynulo, že vo výnimočných prípadoch môže za súhlasu manažéra byť vykonaný úkon mimo obchodného miesta, príkaz na realizáciu bankovej transakcie sa podpisuje pred pracovníkmi banky po identifikácii a verifikácii oprávnenej osoby. Podľa bodu 3.1.1. písm. d) Smernice D. D., J. (čl. 158) fyzická osoba spôsobilá na právne úkony, ktorá je trvalo neschopná čítať alebo písať v dôsledku choroby alebo telesnej vady alebo duševnej vady, alebo ktorá je dočasne neschopná čítať alebo písať v dôsledku zranenia, na písomné právne úkony takejto osoby je potrebná úradná zápisnica vo forme notárskej zápisnice. Zo záverov znaleckého posudku č. 8/14 MUDr. Zuzany Stanovičovej, znalkyne z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie neurológia (vypracovaného na účely trestného konania OR PZ v Galante ČVS: ORP/OEK-461/GA-2012 dňa 18.8.2014) vyplýva, že podľa lekárskeho záznamov možno jednoznačne potvrdiť, že neohá A. B. od 8.11.2010, teda aj dňa 15.11.2010 nebola schopná vnímať realitu, okolité vnemy, nedokázala odpovedať na otázky. Dňa 15.11.2010 nebola schopná spoznávať ľudí okolo seba, nevedela ich identifikovať, nakoľko došlo k vážnemu poškodeniu mozgových funkcií z dôvodu rozsiahleho opuchu mozgu a rozvratu vnútorného prostredia a taktiež z dôvodu vyčerpanosti a slabosti organizmu pri generalizovanom metastatickom rakovinovom prograse. Od 8.11.2010 bola v stave s porušeným vnímaním, nedokázala odpovedať na žiadne otázky, len na výzvu otvorila oči, aj keď je v dekurze dňa 12.11.2010 zaznamenané, že na otázku odpovedá kývnutím hlavy, je nepravdepodobné, že zadanej otázke rozumela. Pri porušenom vnímaní človek na akúkoľvek vetu, ktorá mu je položená, či už v otázkovej alebo oznamovacej forme, reaguje inštinktívne kývavým pohybom hlavy. Dňa 15.11.2010 nebola schopná reagovať na žiadne otázky a nevnímala dianie okolo seba, nedokázala usúdiť žiadnu podstatu vecí. Dňa 15.11.2010 nebola schopná urobiť akýkoľvek pohyb hornými ani dolnými končatinami. Nebola schopná sa vedome podpísať ani sama, ani za pomoci inej osoby, nakoľko si praktickú činnosť, na ktorú je nutná koordinácia mozgovej kôry a drobných svalov na ruke, nevedomovala, pretože nebola pri vedomí. Podľa Zápisnice v dedičskej veci po poručiteľovi E. B. (zomrelý dňa X.X.XXXX) sp.zn. 23D/26/2012, Dnot 54/2012 (čl. 199) vyplýva, že dedičské konanie bolo zastavené pre nemajetnosť (za účasti J. G., E. F., A. B., A. B.). Vo výpovedi svedka dňa 11.4.2014 na ORPZ v Galante v konaní ČVS: ORP-461/OEK-GA-2012 J. G. uviedla, že

podpis príkazu prebiehal tak, že matku posadili, M. B. jej vysvetlila o čo sa jedná, gestom súhlasila a gestom si vypýtala pero, ktoré jej ona podala, pričom jej to pero vypadlo, ona jej preto chytila ruku aj s perom a príkaz jej pomohla podpísať, matka bola v tom čase v zlom zdravotnom stave, ktoré nevie presne popísať. Nevie o momente, že by matka prestala vnímať, alebo upadla do kómy. Zdá sa jej, že deň potom čo podpísala príkaz aj zomrela, teda na druhý deň po podpísaní príkazu. Na otázku vyšetrovateľa, aby sa vyjadrila k predloženým podpisom zo dňa 29.10.2010 na vyhlásení pacienta o poskytovaní informácií a zo dňa 16.11.2010, resp. 15.11.2010 na príkaze na úhradu, či oba tieto podpisy jej matky, odpovedala po nahliadnutí do písomností, že sú, aj podpis na prevodnom príkaze je podpis jej matky, ale ten podpis jej pomáhala podpísať, pričom jej držala ruku tak, aby to zvládla všemožným spôsobom. Vo výpovedi obvineného dňa 30.10.2014 na ORPZ v Galante v konaní ČVS: ORP-461/OEK-GA-2012 J. G. uviedla, že dňa 15.11.2010 bola spoločne s otcom, priateľom (J. N., ktorý nebol vo vnútri), M. B. za matkou v nemocnici v Trnave, kde otec matke vysvetlil, že na čo za ňou prišli, matka mala otvorené oči a vnímala otca čo jej hovorí, ale nekomunikovala. M. B. si skontrolovala jej údaje podľa občianskeho preukazu a dala jej podpísať prevodný príkaz, ktorý jej J. G. pomohla podpísať, resp. ho za ňu podpísala a všetci boli spokojní. Na druhý deň 16.11.2010 bola s otcom na pobočke v Seredi, kde s pani M. B. uskutočnila prevody z vkladných knižiek otca a matky na jej vkladnú knižku. Podľa rozsudku okresného súdu sp. zn. 2T/5/2015-467 (čl. 306) vyplýva, že žalovaná bola uznaná vinnou, že dňa 15.11.2010 v nemocnici v Trnave napodobnila podpis svojej matky A. B. na prevodnom príkaze na úhradu prostredníctvom, ktorého následne dňa 16.11.2010 previedla v D. D. J. pobočka Sereď finančné prostriedky v sume 12.157,12 eur nachádzajúce sa na vkladnej knižke bez súhlasu majiteľky vkladnej knižky na svoju vkladnú knižku, znejúci na meno J. G.. Zo znaleckého posudku č. 17/2019 Mgr. Evy Forgáčovej zo dňa 27.9.2019 (čl. 577) vyhotoveného v konaní vedenom na okresnom súde sp. zn. 2T/5/2015 vyplýva, že znalkyni boli položené otázky: 1. bol sporný podpis neb. A. B. na prevodnom príkaze D. D. J. zo dňa 15.11.2010 vytvorený obžalovanou A. J. G.? 2. Mohli ku vzniku podpisu neb. A. B. na prevodnom príkaze D. D., J. zo dňa 15.11.2010 dôjsť tak, že obžalovaná A. J. G. vložila svojej matke pero do ruky, ruku jej pridržala a neb. A. B. takto predmetný prevodný príkaz podpísala? Znalkyňa vo svojich záveroch uviedla, že pri analýze sporného podpisu nezistila stopy, ktorý by nasvedčovali použitiu niektorej z metód technického falšovania podpisov. V okolí podpisu sa nevyskytujú stopy po predtlačení, obkreslení ťahoch, resp. stopy, znaky po mechanickom zásahu (napr. gumovanie, porušovanie povrchu štruktúry papiera). Na základe tohto zistenia konštatuje, že sporný podpis je výsledkom autentického písárskeho prejavu konkrétnej osoby. Sporný podpis (ozn. SM 1) na spornej písomnosti Prevodný príkaz D. D., J. zo dňa 15.11.2010 nie je pravým podpisom A. B.. Pisateľkou sporného podpisu (ozn. SM 1) na spornej písomnosti Prevodný príkaz D. D. J. zo dňa 15.11.2010, je A. J. G..

21. Znalkyňa MUDr. Zuzana Stanovičová bola okresným súdom vypočutá dňa 15.12.2020 ako svedok (zápisnica o pojednávaní na čl. 441) a uviedla, že podľa lekárskeho dekuru bola nebohá od 1.11.2010 imobilná, nevedela sa pohybovať, ani pretáčať na posteli, nevedela sa najesť, bola kŕmená sestrou, prebaľovaná, boli jej aplikované tekutiny do žily a protiopuchová liečba. Dňa 8.11.2010 bola ospalá, na otázky odpovedala kývaním hlavy. Podľa dekuru z 14.11.2010 pacientka nekomunikuje, je somolentná, stav vážny, prognóza neistá. Dňa 15.11.2010 lekársky dekuru o 11:26, pacientka nekomunikuje, je somolentná. Je možné potvrdiť, že nebohá od 8.11, teda aj 15.11.2010 nebola schopná vnímať realitu, okolité vnemy a nedokázala odpovedať na otázky. Dňa 15.11.2010 nebohá nebola schopná vnímať realitu a spoznávať ľudí okolo seba. Vnímala ľudí len ako prvok, ktorý je okolo nej. Nebohá sa od 8.11.2010 nachádzala v stave s porušeným vnímaním, len pospávala, nedokázala odpovedať na žiadne otázky, len na výzvu otvárala oči. Aj keď je v dekuru zo dňa 12.11.2010 zaznamenané, že na otázku odpovedá kývaním hlavy, je nepravdepodobné, že otázke rozumela. Jedná sa o porušené vnímanie, kedy človek reaguje sugestívne na zadanú otázku inštinktívnym kývaním hlavy. Dňa 15.11.2010 nebola schopná reagovať na žiadne otázky a nevnímala dianie okolo seba, nedokázala pochopiť podstatu veci. Od 1.11.2010 bola nebohá nesebestačná, bolo nutné ju polohovať, otáčať na posteli, umývať, prebaľovať, nakŕmiť. Dňa 15.11.2010 nebola schopná urobiť akýkoľvek, ani cielený pohyb hornými, ani dolnými končatinami, nebola schopná sa podpísať, ani sama, ani za pomoci inej osoby, nakoľko podpis je komplexná činnosť, pri ktorej sa vyžaduje súhrn mozgovej kôry a hornej končatiny. Dňa 29.10.2010 sa pacientka sama umyla, dňa 1.11.2010 potrebuje pri tejto hygiene pomoc, od 6.11.2010 je kŕmená, nevedela urobiť ani taký jednoduchý pohyb, ako zobrať jedlo do ruky a dať si ho do úst alebo lyžičkou si dať polievku do úst, musela byť kŕmená. Z toho je zjavné, že dňa 15.11.2010, čo je cca po týždni, nebola schopná sa sama podpísať. Počas týchto dní sa stav vedomia postupne zhoršoval. Keďže nebohá nemala náhlu cievnu mozgovú príhodu, nemala ochrnuté žiadne končatiny a pritom sa nedokázala

sama najesť, tak je zrejmé, že poškodenie mozgu bolo natoľko závažné (pri opuchu mozgu z metastáz, hromadení toxických látok v mozgu), že nebola schopná urobiť jemný motorický pohyb svalmi na ruke, t. j. nebola schopná sa podpísať sama. Od 8.11.2010 bola pacientka spavá, čo znamená, že spánkový režim, ktorý je u bežných ľudí 8 hodín v noci, bol u nej narušený a pospávala celý deň, tzn. že chvíľu spala, chvíľu sa prebrala - najlepšie sa prebrala pri dotykovom podnete alebo keď sa k nej prihovorilo. V tomto stave nie je schopný takýto človek vnímať realitu, nevie, či je deň alebo noc a na otázky reaguje sugestívne, tzn. na otázku „Nie ste hladná?“, je odpoveď nie, na otázku „Ste hladná?“, je odpoveď áno. Vnímanie reality bolo od 8.11.2010 značne porušené. U ťažko chorých pacientov sa hovorí aj o tzv. svetlej chvíľke, ale medicínsky to nie je podložené. Počas hospitalizácie boli alebo jej podávané infúzne roztoky na zlepšenie funkcie obličiek, protipuchová infúzna liečba na zmiernenie opuchu mozgu, ktoré aj napriek tomu nedokázali zvrátiť predsmrtný stav. Nevedela sa vyjadriť, či by nebohá bola schopná sa podpísať, keby jej niekto viedol ruku s tým, že pokiaľ nefunguje centrum v mozgu, tak ruka riadne pohyby nevykoná, aj keby sme ju fixovali pomocou ortézy. Nebohá nedostávala žiadne utlmujúce lieky, dostávala lieky na prekrvenie mozgu a antibiotiká. Nevedela sa vyjadriť k jeho otázke, či boli vedecky popreté tzv. svetlé chvíľky s tým, že aj v tej svetlej chvíľke, keby nebohá spoznala príbuzných, je nepravdepodobné, že by sa vedela podpísať, nakoľko mozog bol natoľko postihnutý.

22. Podľa § 132 ods. 1 CSP, v žalobe sa okrem všeobecných náležitostí podania uvedie označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh.

23. Podľa § 149 CSP, prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

24. Podľa § 150 ods. 1 CSP, strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu, ods. 2 na zistenie podstatných a rozhodujúcich skutočností môže súd strany požiadať o ďalšie skutkové tvrdenia.

25. Podľa § 151 ods. 1 CSP, skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné, ods. 2 ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné.

26. Podľa § 153 ods. 1 CSP, strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania, ods. 2 na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu, ods. 3 ak súd na prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany neprihliadne, uvedie to v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej.

27. Podľa § 154 CSP, prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí.

28. V sporovom konaní sa uplatňuje prejednacia zásada. Strana má jednak povinnosť tvrdenia, jednak dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie tá strana, ktorá tieto povinnosti nespĺnila. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Pokiaľ strana nespĺní povinnosť tvrdenia, nemôže splniť ani povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť strany konania za to, že v konaní neboli preukázané jeho tvrdenia a že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej aj v takých prípadoch, kedy neboli preukázané určité skutočnosti významné podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci (či už z dôvodu nečinnosti strany, ktorá nespĺnila povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení podľa § 132 ods. 1 CSP, alebo preto, že takáto skutočnosť nemohla byť preukázaná vôbec).

29. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na stranách konania. Strana, ktorá neoznačí dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého

rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i tú stranu, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení strany. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho je, že tvrdenie strany nie je preukázané v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé na základe navrhnutých dôkazov, je pre stranu nepriaznivé rozhodnutie.

30. Teória procesného práva podmieňuje úspech strany v spore unesením bremena tvrdenia a dôkazného bremena (preukázania tvrdených skutočností). Zákon stranám ukladá povinnosť tvrdiť všetky potrebné skutočnosti; potrebnosť, teda okruh rozhodujúcich skutočností, je potom určovaný hypotézou hmotnoprávnej normy, upravujúcej sporný právny pomer strán. Rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi stranami v spore je závislé na tom, ako vymedzuje právna norma práva a povinnosti strán. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného.

31. Navrhovanie dôkazov v civilnom sporovom konaní má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia (§ 132 ods. 1, § 150 ods. 1 CSP). Povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť môže strana plniť od začiatku konania, v žalobe, vo vyjadrení k nej, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania, pri odročovaní pojednávania. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré sa uviedli v žalobe a vo vyjadrení žalovaného. Poslednou procesnou možnosťou splnenia dôkaznej povinnosti je okamih vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania (§ 154 CSP). Cieľom povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane konania, bez ohľadu na jej procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých stranou v opačnom procesnom postavení než je ten, kto nesplnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť.

32. V civilnom procese sa uplatňuje tzv. neúplný apelačný systém, kedy súd je viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania a strana môže v odvolacom konaní vzniesť námietky proti postupu prvoinštančného súdu len v prípade, ak dané námietky boli už predmetom posudzovania zo strany tohto súdu. Súd druhej inštancie vystupuje len ako opravný súd, jeho úlohou nie je vykonávať nové dôkazy, či zaoberať sa novými skutočnosťami, ktoré v prvostupňovom konaní neboli produkované. Krajský súd dáva do pozornosti zásadu, ktorá platila už v rímskom práve, podľa ktorej „vigilantibus iura scripta sunt“, t. j. „práva patria len bdelym“ (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. V slobodnej spoločnosti je totiž predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením či zanedbaním môžu strácať svoje práva majetkové, osobné, satisfakčné a pod. Je preto vždy na strane, ktorá tvrdí, že jej práva boli dotknuté, aby preukázala, že jej nárok patrí. Pri predložení dôkazov, ktoré dávajú jasný a zrozumiteľný doklad o jeho práve, možno žalobe vyhovieť.

33. Strany majú procesnú dôkaznú povinnosť, t. j. povinnosť uviesť dôkaz na preukázanie tvrdených skutočností. Procesný dôsledok spojený s dôkaznou povinnosťou môže mať za následok neunesenie dôkazného bremena. Strana, ktorá neoznačila dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie za predpokladu, že ňou tvrdená skutočnosť nebola inak preukázaná, nepriaznivé následky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe ostatných vykonaných dôkazov. Predpokladom dôkaznej povinnosti je teda tvrdenie skutočností stranou, tzv. bremeno tvrdenia. Medzi povinnosťou tvrdenia a dôkaznou povinnosťou je úzka vzájomná väzba. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany nie je preukázané ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre stranu nepriaznivé rozhodnutie. V sporovom konaní, kde strany stoja proti sebe a majú opačný záujem na výsledku konania, povinnosť tvrdenia (§ 150 CSP) a povinnosť dôkazná (§ 132 CSP) pre obe strany sporu sú teda odlišné a celkom samostatné.

34. Podľa § 187 ods. 2 CSP dôkazným prostriedkom je najmä výsluch strany, výsluch svedka, listina, odborné vyjadrenie, znalecké dokazovanie a obhliadka. Ak nie je spôsob vykonania dôkazu predpísaný, určí ho súd.

35. Podľa § 204 CSP dôkaz listinou sa vykoná tak, že súd listinu alebo jej časť prečíta alebo oznámi jej obsah; to neplatí, ak ide o listinu, ktorej odpis bol strane sporu v priebehu konania doručený a ak listina alebo jej obsah neboli protistranou spochybnené.

36. Dôkaz listinou sa vykoná tak, že súd listinu alebo jej časť prečíta. Oznámenie obsahu listiny sa uskutočňuje v prípade, ak by obsahlosť údajov zachytených v listine vyžadovala neprímerane dlhý čas na vykonanie dôkazu prečítaním listiny, resp. ak to vo vzťahu k dokazovaným skutočnostiam postačuje.

37. Podľa § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

38. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, sa rozumie taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúceho z ustanovenia § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli strany. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie v prípade, ak by zoberal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán nevyplývali, alebo inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že pri hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti je logický rozpor, alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje hore uvedenému zákonnému ustanoveniu. Odvolacím dôvodom podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) Civilného sporového poriadku je možné teda napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, nesprávnosť ktorého možno usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Ak nie je možné súdu v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi. S ohľadom na obsah odôvodnenia napadnutého rozsudku v spojení s uvedeným v odseku 31 možno konštatovať, že uvedený odvolací dôvod nebol naplnený.

39. Podľa čl. 15 ods. 2 CSP, nemá žiaden dôkaz predpísanú dôkaznú silu, t. j. každý dôkaz (tak listina alebo znalecký posudok) má rovnocenné postavenie a potencional presvedčivosti. Zákonnú silu (tzv. váhu) prepisuje jednotlivým dôkazom sudca, a to podľa pravidiel rozumnej a presvedčivej aplikácie princípu voľného hodnotenia dôkazov.

40. Hodnotenie dôkazov v zmysle ustanovenia § 191 ods. 1 CSP je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právny predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Pritom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

41. Z vykonaného dokazovania okresným súdom vyplynuli nesporné skutočnosti, že A. B. zomrela dňa XX.XX.XXXX, jej manžel E. B. zomrel následne dňa X.X.XXXX a ich syn E. B. zomrel dňa XX.X.XXXX. A. B. bola v čase jej smrti vydatá za E. B. a ich manželstvo nebolo rozvedené, nebolo rozhodnuté súdom o zrušení ich BSM. Právny nástupcami E. B. sú žalobcovia (manželka a deti). Žalovaná je právna nástupkyňa neb. A. B.. Dedičské konania po A. B., E. B., E. B. boli právoplatne skončené. A. B. bola majiteľkou vkladnej knižky (XXXXXXXXXXXX/XXXXXXXXXXXXXXXX) v D. D., J., ktorá bola založená dňa 8.3.2006 a zrušená dňa 16.11.2010 zamestnankyňou D. D. J. M. B.. Ku dňu zrušenia bola na účte vkladnej knižky suma 12.157,21 eur, ktorá bola dňa 16.11.2010 prevodom poukázaná na účet žalovanej XXXXXXXX vedený v D. D., J., ktorý bol zriadený dňa 16.11.2010. Nebohá A. B. bola od 29.10.2010 do dňa XX.XX.XXXX (smrti), hospitalizovaná v nemocnici v Trnave, vrátane dňa 15.11.2010. Dňa 15.11.2010 navštívila nebohú A. B. v nemocnici žalovaná spolu s M. B. za účelom podpisu prevodného príkazu. Spornou v konaní bola skutočnosť, či prevodný príkaz podpísala (vlastnoručne) neb. A. B., ako aj jej spôsobilosť na vykonanie úkonu – podpis prevodného príkazu.

42. Právne posudzovanie veci je činnosť súdu, pri ktorej skutkový stav (zistený aj na základe podkladov predložených stranami) podriaďuje pod skutkovú podstatu príslušnej právnej normy, na základe čoho

dospieva k záveru, či sa právo prizná alebo neprizná. Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie veci, ktoré je dôvodom odvolania, môže spočívať v tom, že súd vec posúdil podľa nesprávneho právneho predpisu alebo, že správne použitý právny predpis nesprávne vyložil, prípadne ho na zistený skutkový stav nesprávne aplikoval. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav.

43. Podľa § 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku (účinného v čase podania žaloby) návrhom na začatie konania možno uplatniť, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem.

44. Podľa § 137 písm. c) CSP žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu.

45. Základnou podmienkou dôvodnosti, a teda východiskom prípadnej úspešnosti určovacej žaloby podľa § 137 písm. c) CSP je existencia naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení (okrem prípadu, ak tento vyplýva z osobitného právneho predpisu). Rozumie sa tým právny záujem žalobcu, ktorý musí byť podľa požiadavky zákona kvalifikovaný, t.j. naliehavý. Posúdenie naliehavého právneho záujmu je otázkou právnej kvalifikácie rozhodujúcich skutočností. Pre žalobcu to znamená nevyhnutnosť tvrdiť a dokázať skutočnosti, z ktorých vyplýva existencia naliehavého právneho záujmu na žiadanom určení, čo je jednou z podmienok na to, aby súd mohol v rozsudku žalobe meritórne vyhovieť. Naliehavosť právneho záujmu je charakterizovaná určitými aspektmi: žalovaným je popieraná existencia (neexistencia) práva, resp. právneho pomeru žalobcu, teda je tu stav, že právo, resp. právny vzťah medzi stranami je sporný (existencia aktuálneho stavu objektívnej právnej neistoty medzi stranami); jestvuje ohrozenie práva či právneho vzťahu a toto ohrozenie nemožno odstrániť inak, len určovacím výrokom. Naliehavý právny záujem sa viaže k žalobe, resp. k otázke, či určovacia žaloba môže byť spôsobilým procesným nástrojom ochrany práva, zatiaľ čo identifikácia rozhodného hmotnoprávneho vzťahu, o ktorého (preventívne) určenie z dôvodu potreby ochrany žalobcu (dopadu na jeho majetkovú sféru) ide, vystihuje v spore otázku aktívnej a pasívnej vecnej legitímácie. O splnení podmienky naliehavého právneho záujmu je možné však uvažovať iba v prípade, ak bude výrok súdneho rozhodnutia spôsobilý vystihnúť úplný obsah hmotným právom vymedzeného vzťahu, čo logicky predpokladá, že bude záväzný pre všetky jeho subjekty (porov. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5M Cdo 1/2010). Vecná legitímácia účastníka (aktívna alebo pasívna) predstavuje hmotno-právny vzťah účastníka k prejednávanej veci. Vecnú legitímáciu v konaní o určenie, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, má predovšetkým ten, kto je zúčastnený právneho vzťahu alebo práva, o ktoré v konaní ide. Pre posúdenie dôvodnosti a naliehavosti právneho záujmu na podanej žalobe, je preto rozhodujúce skutkové zistenie, či vôbec je žalobca vôbec nositeľom hmotného práva, o ktoré v konaní ide. Nepreukázaná existencia naliehavého právneho záujmu v čase rozhodovania súdu vedie k zamietnutiu určovacej žaloby. Naliehavý právny záujem súd preto skúma v každom štádiu konania, a to z úradnej povinnosti. Bez doloženej existencie takéhoto záujmu musí súd žalobu zamietnuť (ako neprípustnú), pričom ide o samostatný a prvoradý dôvod pre zamietnutie žaloby; preto súd po zaujatí záveru, že určovacia žaloba podľa § 137 písm. c) CSP nie je z dôvodu nedostatku naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení procesne prípustným nástrojom na ochranu práva, zamietne takúto žalobu bez toho, aby sa zaoberal meritom veci.

46. Určovacou žalobou môže byť určené len jestvovanie práva, prípadne právneho vzťahu, existujúceho ku dňu vyhlásenia rozsudku, obsahom žaloby nemôže byť určenie práva za dobu minulú a ani do budúcnosti (rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 Cdo 32/98, 2 Cdo 131/06). Z tohto pravidla judikatúra pripúšťa výnimky, a to v podobe žalôb o určenie, že určitá osoba bola ku dňu smrti vlastníkom veci, resp. žaloba, že určitá vec patrí do dedičstva (pozri rozhodnutia Najvyššieho súdu sp.zn. 1 Cdo 26/07, 3 Cdo 44/08). Rozhodujúcim okamihom pre určenie naliehavého právneho záujmu je teda deň smrti poručiteľa, z čoho vyplýva, že aj táto otázka bola dovolacím súdom riešená. Napokon je prípustná len taká určovacia žaloba, ktorou sa vytvára právny základ pre právny vzťah strán sporu a tým sa predíde prípadne ďalším žalobám (pozri rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo 392/2013, ZSP 40/96).

47. Smrť fyzickej osoby je v majetkových veciach právnou skutočnosťou, s ktorou sa spája univerzálna sukcesia podľa § 460 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka. Avšak tým nie je bez ďalšieho určený konkrétny majetok, ani podiely, ktoré jednotliví dedičia z dedičstva nadobúdajú. Dedičstvo sa sice nadobúda smrťou poručiteľa, avšak princíp ingerencie štátu pri nadobúdaní dedičstva sa prejavuje v tom, že dedičstvo musí byť súdom (povereným notárom) prejednané a vyporiadané. Podľa rozhodnutia súdu o dedičstve sa nadobúda dedičstvo s účinnosťou ku dňu smrti poručiteľa (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 84/2012. Pokiaľ nie je právoplatným rozhodnutím dedičského súdu potvrdené, že v dôsledku dedenia dedič nadobudol konkrétny majetok, resp. spoluvlastnícky podiel, nemôže sa dedič domáhať ochrany svojho vlastníctva priamo žalobou o určenie svojho vlastníckeho práva. Takýto dedič je aktívne legitimovaný len na podanie žaloby o určenie, že poručiteľ bol ku dňu smrti vlastníkom konkrétneho majetku, prípadne tiež súdnou praxou pripúšťanej žaloby o určenie, že konkrétny majetok patrí do dedičstva po zomrelom poručiteľovi.

48. Je nutné zdôrazniť, že k nadobudnutiu dedičstva nedochádza len na základe smrti poručiteľa. Právna úprava dedičského práva vychádza z princípu ingerencie štátu pri nadobúdaní dedičstva. Okrem iného predpokladá aj to, že dedičstvo po poručiteľovi musí byť súdom prejednané a rozhodnuté, konanie o dedičstve začína aj bez návrhu a v konaní o dedičstve musí byť prejednaný tiež majetok, ktorý nebol známy pri pôvodnom prejednaní a rozhodnutí o dedičstve. Podľa rozhodnutia súdu o potvrdení dedičstva alebo o vyporiadaní dedičov sa dedičstvo nadobúda s účinnosťou ku dňu smrti poručiteľa. V dobe od smrti poručiteľa až do potvrdenia dedičstva alebo vyporiadania právoplatným rozhodnutím súdu, tu teda nemôže byť istota, s akým výsledkom konanie o dedičstvo skončí, a to najmä, kto bude poručiteľovým dedičom a ako bude vyporiadané dedičstvo medzi viacerými dedičmi, ak po poručiteľovi sú viacerí dedičia.

49. Pod majetkom (aktíva) fyzickej osoby sú veci hmotné, nehmotné statky (najmä predmety duševného vlastníctva), záväzky a pohľadávky majetkovej povahy a iné peniazmi oceniteľné hodnoty (najmä obchodné podiely, dematerializované cenné papiere, prírodné sily, ovládateľné a slúžiace ľudským potrebám), ktoré majú majetkovú hodnotu a ktorým je možné na základe právnych skutočností disponovať. Ide o veľmi široko koncipované (otvorené) vymedzenie pojmu majetok, podľa ktorého tam patrí všetko, čo má majetkovú hodnotu a možno ju vyjadriť v peniazoch. S ohľadom na uvedené možno súhlasiť so záverom súdu prvej inštancie, že majetok je širší pojem ako vec, pretože v sebe zahŕňa nielen vec (napr. hnuteľné a nehnuteľné, peniaze v hotovosti, cenné papiere a pod.) ale aj ďalšie majetkové hodnoty ako pohľadávky a iné práva a peniazmi oceniteľné hodnoty. Odvolací súd má za to, že vklady na účtoch v banke sú pohľadávkami. Pričom dopĺňa, že vzťah banky a vkladateľa má záväzkovo-právnú povahu a nie je ho možné definovať ako právo k veci – k účtu, keď vkladateľ vystupuje voči banke, ktorej boli prenechané finančné prostriedky na zhodnotenie ako veriteľ. Pre podrobnejšiu úpravu právnych vzťahov k účtu si banky regulujú jednotlivé práva a povinnosti vo všeobecných obchodných podmienkach. Vzájomný vzťah vkladateľov k finančným prostriedkom na účte nesúvisí so vzťahom veriteľov k banke ako dlžníkovi. S ohľadom na uvedené možno konštatovať, jedinou prípustnou určovacou žalobou je určenie, že konkrétne špecifikovaný majetok, v danom prípade finančné prostriedky na účtoch, patrí do dedičstva po poručiteľovi, ktorou žalobou sa môže v sporovom konaní takéhoto určenia domáhať ten, kto je dedičom poručiteľa (resp. do úvahy prichádzajúcim dedičom), prípadne jeho právnym nástupcom, voči inej osobe ako dedičovi (ktorá nie je poručiteľovým dedičom), pozri obdobne napr. rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 44/2008, sp. zn. 5Cdo 147/2007, sp. zn. 3 Cdo 25/2007).

50. Odvolací súd poukazuje na to, že žaloba na určenie predmetu dedičstva je rozhodovacou praxou súdov považovaná za prípustný prostriedok riešenia sporov o tom, či určitá vec (právo) patrí do dedičstva (obdobný právny názor zaujal už Najvyšší súd Slovenskej republiky napr. v uznesení z 28. septembra 2006 sp. zn. 3Cdo/178/2006). V konaní o takých žalobách ide o posúdenie, či poručiteľ bol v čase smrti vlastníkom tejto veci (práva). Požadované určenie sa tu vzťahuje ku dňu smrti poručiteľa a okolnosti, ktoré nastali po tomto dni, nemôžu mať vplyv na rozhodnutie súdu (uznesenie zo dňa 16.12.2010, sp. zn. 3Cdo/154/2010, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov SR 3/2011 pod č. 32/2011). Podľa NS SR „po smrti poručiteľa môžu vo všeobecnosti nastať právne skutočnosti, s ktorými právny poriadok spája vznik vlastníctva niekoho iného, v konaní, v ktorom sa zisťuje či určitá vec bola v čase smrti poručiteľa v jeho vlastníctve, sú však takéto (neskoršie) skutočnosti právne bezvýznamné (uznesenie sp. zn. 3Cdo/29/2010). Pričom uvedené platí a nevylučuje vo vzťahu k určeniu, že pohľadávka patrí do dedičstva po poručiteľovi.

51. S ohľadom na vyššie uvedené ale aj s poukazom na to, že žalobcovia tvrdia, že finančné prostriedky patria do dedičstva po ich právnej predchodkyni (A. B.), a od tejto skutočnosti odvodzujú svoje dedičské právo, ktoré im žalovaná popiera, je nepochybné, že len súd môže túto spornosť odstrániť a následne v prípade úspechu žalobcov v konaní sa títo môžu domáhať svojho dedičského práva. Preto majú žalobcovia naliehavý právny záujem na požadovanom určení.

52. Podľa § 34 Občianskeho zákonníka, právny úkon je prejav vôle smerujúci najmä k vzniku, zmene alebo zániku tých práv a povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú.

53. Podľa § 34 Občianskeho zákonníka, právnym úkonom je prejav vôle smerujúci najmä k vzniku, zmene alebo ku zániku tých práv alebo povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú. Pojmovým znakom právneho úkonu je preto samotný prejav vôle navonok, ktorý sa vo vonkajšom svete prejavuje, napr. hovoreným slovom, zhotovením listiny, alebo akýmkoľvek iným spôsobom, z ktorého možno usudzovať vôľu konajúceho. Ak ide o právny úkon, pre ktorý je pod sankciou neplatnosti stanovená písomná forma, musí byť určitosť prejavu vôle daná obsahom zmluvy, na ktorej je zaznamenaný. Ak sa vôľa konajúceho neprejavila navonok žiadnym spôsobom, ide o neexistujúci právny úkon. Podpis je ďalšou pojmovou náležitosťou písomnej formy prejavu; písomný prejav platí až od podpisu zmluvy. Pričom písomná forma zmluvy o prevode nehnuteľností je zavŕšená až podpismi predávajúceho a kupujúceho.

54. Danosť vôle je základným predpokladom každého právneho správania - tvorí podstatnú, neopomenuteľnú a ničím nenahraditeľnú (výkladom neodstrániteľnú) náležitosť právneho úkonu. Právny úkon je prejavom vôle, s ktorým právny poriadok spája vznik, zmenu alebo zánik práv a povinností účastníkov právneho vzťahu. Podstatu právneho úkonu tvorí prejav vôle. Vôľa je nenahraditeľným elementom (prvkom) prejavu vôle. Prejav je odrazom (vyjadrením) psychického vnútra človeka rozpoznateľný v objektívnej realite. Aby sa vôľa mohla v objektívnej realite (navonok) uplatniť, musí byť vyjadrená tak, aby bola rozpoznateľná a uplatniteľná. Pokiaľ ide o prejav vôle výslovný (vyjadrený napríklad slovom, písmom, kresbou a pod.) spravidla ľahšie možno v ňom identifikovať uvedené rozlišovacie znaky charakterizujúce vôľu a jej obsahovú stránku (pozri uznesenie NS SR sp. zn. 7MCdo/12/2011).

55. Podľa § 35 ods. 1 Občianskeho zákonníka prejav vôle sa môže urobiť konaním alebo opomenutím; môže sa stať výslovne alebo iným spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosti o tom, čo chcel účastník prejsť, ods. 2 právne úkony vyjadrené slovami treba vykladať nielen podľa ich jazykového vyjadrenia, ale najmä tiež podľa vôle toho, kto právny úkon urobil, ak táto vôľa nie je v rozpore s jazykovým prejavom, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

56. Podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne, inak je neplatný, ods. 2 právny úkon, ktorého predmetom je plnenie nemožné, je neplatný.

57. Právny úkon je charakterizovaný ako subjektívna právna skutočnosť aprobovaná právnym poriadkom, pre ktorú sú charakteristické nasledovné znaky: prejav vôle, prejav vôle smeruje k vzniku, zmene alebo zániku práv a povinností, prejav vôle právny poriadok uznáva, právny poriadok s právnym úkonom spája tie následky, ktoré konajúci chcel. Ustanovenie § 37 Občianskeho zákonníka kladie požiadavky pre súladnosť vyššie uvedených znakov preto, aby určitý úkon fyzickej alebo právnickej osoby bol považovaný za platný právny úkon. Týmito požiadavkami sú sloboda vôle, vážnosť vôle, určitosť prejavu vôle, zrozumiteľnosť prejavu vôle, možnosť (dovolenosť). Vyššie uvedené požiadavky s výnimkou možnosti predmetu plnenia sú požiadavkami kladenými na subjektívnu stránku konajúceho a prejavujú sa vo vôli kvôli (utváraní vôle) konajúceho a v prejave vôle navonok. Môže sa teda prejsť: v existencii (neexistencii) vôle, v prejave vôle, v pomere vôle a prejavu. O vadu vôle ide vtedy, ak vôľa nie je skutočne daná, vážna, omylu prostá, určitá a slobodná.

58. Podľa § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak právny úkon nebol urobený vo forme, ktorú vyžaduje zákon alebo dohoda účastníkov, je neplatný, ods. 3 písomný právny úkon je platný, ak je podpísaný konajúcou osobou.

59. Podpis je ďalšou pojmovou náležitosťou písomnej formy prejavu, písomný prejav platí až od podpisu. Podpisom fyzickej osoby je napísanie mena fyzickej osoby jej vlastnou rukou. Za vlastnoručný podpis nie je možné považovať podpis osoby, ktorej ruku viedla iná osoba (je však možné podržanie ruky, aby osoba mohla listinu podpísať). Z hľadiska identifikácie podpísanej osoby je náležitosť vlastnoručného podpisu splnená aj vtedy, ak ide len o podpis priezviskom alebo jeho skratkou (šifrou) všade tam, kde je identita podpisujúceho nesporná a kde je také podpisovanie obvyklé.

60. Pokiaľ ide o absolútnu neplatnosť právneho úkonu, treba uviesť, že táto pôsobí priamo zo zákona (ex lege), a to od počiatku (ex tunc), bez ohľadu na to, či sa tejto neplatnosti niekto dovolal; preto právne účinky, t.j. subjektívne občianske práva a občianskoprávne povinnosti z takto absolútne neplatného právneho úkonu nevzniknú. Súd prihliada k absolútnej neplatnosti právneho úkonu i bez návrhu, t.j. z úradnej povinnosti. To však platí len za predpokladu, že skutočnosti, ktoré sú s absolútnou neplatnosťou právneho úkonu spojené, vyjdú v konaní najavo. Absolútnu neplatnosť právneho úkonu pritom nemožno podľa platného právneho stavu späťne zhojiť, ani dodatočným schválením (ratihabíciou), ani odpadnutím vady prejavu vôle (tzv. konvalidáciou). Absolútne neplatný právny úkon nespôsobuje právne následky ani v prípade, keď na jeho základe už bolo rozhodnuté o vklade vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Absolútne neplatný právny úkon je neplatný od samého začiatku.

61. Absolútna neplatnosť právneho úkonu nastáva bez ďalšieho zo zákona a hľadá sa ňá, ako keby nebol urobený, táto neplatnosť nemôže byť zhojená dodatočným schválením a nemôže sa konvalidovať ani dodatočným odpadnutím dôvodu neplatnosti. Pri posudzovaní dôvodov neplatnosti zmluvy je potrebné rozlišovať medzi dôvodmi neplatnosti, ktoré musia byť účastníkom tvrdené (napr. nedostatok slobody, vážnosti, rozpor s dobrými mravmi, prípadne omyl) a ostatnými, ku ktorým súd prihliada z úradnej povinnosti (nedostatok formy, neurčitosť, nespôsobilosť subjektu zmluvu uzavrieť, rozpor so zákonom a pod.) [pozri rozsudok NS SR sp. zn. 5Cdo/208/2010].

62. K spornej skutočnosti ohľadom pravosti podpisu neb. A. B. na prevodnom príkaze D. D. a.s. odvolací súd konštatuje postupom podľa § 191 CSP, že znalecké dokazovanie v trestnej veci dostalo jednoznačnému záveru, keď znalkyňa Mgr. Eva Forgáčsová vo svojich záveroch konštatovala, že na spornej písomnosti (Prevodný príkaz D. D., J.) nie je pravý podpis A. B. a pisateľkou sporného podpisu na spornej písomnosti je A. J. G. (žalovaná). S poukazom na uvedené je nutné konštatovať, že dôkaz (znalecký posudok Mgr. Evy Forgáčsovej) je v prospech žalobcom, ktorí v konaní sporovali skutočnosť, že neb. A. B. vlastnoručne podpísala sporný Prevodný príkaz D. D., J., a teda z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobcovia uniesli dôkazné bremeno ohľadom tvrdenia, že neb. A. B. nepodpísala predmetný prevodný príkaz, keď bolo preukázané, že predmetný prevodný príkaz podpísala práve žalovaná. Znalecký posudok Mgr. Evy Forgáčsovej považuje odvolací súd za riadne odôvodnený, jednoznačne spĺňa zákonné požiadavky kladené na znalecký posudok (§ 207 ods. 2 CSP) ako aj kritériá § 17 zákona č. 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov s dôrazom na odsek 5 a 6, keď jeho odborné závery nepodliehajú hodnoteniu z hľadiska ich správnosti, ale je možné hodnotiť len jeho presvedčivosť, a to pokiaľ ide o jeho úplnosť vo vzťahu k posudzovaným skutočnostiam, zásadám logického myslenia a jeho súlad s ostatnými vykonanými dôkazmi. Keď podľa odvolacieho súdu znalkyňa jednoznačne zodpovedala položené otázky okresným súdom vo veci sp. zn. 2T/5/2015 (uznesenie č. k. 2T/5/2015-54 zo dňa 25.5.2018). Záver znalkyne Mgr. Evy Forgáčsovej o tom, že neb. A. B. nepodpísala Prevodný príkaz (dňa 15.11.2010) podporuje aj záver znalkyne MUDr. Zuzany Stanovičovej v znaleckom posudku č. 8/14, v ktorom konštatovala, že neb. A. B. nebola schopná sa vedome podpísať ani sama, ani za pomoci inej osoby, nakoľko si praktickú činnosť, na ktorú je nutná koordinácia mozgovej kôry a drobných svalov na ruke, neuviedomovala, pretože nebola pri vedomí, pričom uvedené aj potvrdila vo svojej svedeckej výpovedi, keď doplnila, že dňa 15.11.2010 nebola schopná urobiť akýkoľvek, ani cielený pohyb hornými, ani dolnými končatinami, nebola schopná sa podpísať, ani sama, ani za pomoci inej osoby, keď poškodenie mozgu bolo natoľko závažné (pri opuchu mozgu z metastáz, hromadení toxických látok v mozgu), že nebola schopná urobiť jemný motorický pohyb svalmi na ruke, t. j. nebola schopná sa podpísať sama. Znalkyňa MUDr. Zuzana Stanovičová aj vo svojej výpovedi (ako svedkyňa) na pojednávaní dňa 15.12.2020 zotrvala na svojom závere a zároveň zodpovedala položené otázky stranami sporu. S ohľadom na uvedené nemôže obstať tvrdenie M. B. z výpovede zo dňa 25.1.2013 vo veci ČVS:ORP-461/OEK-GA-2012, v ktorej uviedla, že prevodný príkaz podpísavala A. B., ktorej ruku pridržavala jej dcéra J. G., ani tvrdenie J. G. z výpovede dňa 31.10.2012 vo veci ČVS:ORP-461/OEK-GA-2012 (ako aj z výpovede dňa 11.4.2014), že matke

podržala ruku a pomohla sa jej podpísať. V rozpore so záverom znalkyne Mgr. Evy Forgáčsovej nie je tvrdenie žalovanej z výpovede dňa 30.11.2014 vo veci ČVS:ORP-461/OEK-GA-2012, že pomohla podpísať prevodný príkaz, resp. ho za A. B. podpísala. S ohľadom na uvedené odvolací súd konštatuje, že absencia vlastnoručného podpisu neb. A. B. na prevodnom príkaze, znamená neexistenciu prejavu vôle (a jeho vyjadrenia v objektívne zistiteľnej forme) a teda aj neexistenciu právneho úkonu (prevodného príkazu) čo je dôvodom jeho absolútnej neplatnosti v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka (pozri rozsudok NS SR sp. zn. 1Cdo/113/2008). Teda prevod finančných prostriedkov dňa 16.11.2010 (ešte za života neb. A. B.) na účet žalovanej nebol oprávnený. S ohľadom na to je nutné konštatovať, že súčasťou dedičstva sa môže stať pohľadávka, ktorej existencia bola ku dňu smrti poručiťky preukázaná, keď ku dňu smrti A. B. (XX.XX.XXXX) na vkladnej knižke (XXXXXXXXXXXX/XXXXXXXXXXXXXXXX) na meno A. B. boli finančné prostriedky vo výške 12.157,21 eur.

63. Podľa § 143 Občianskeho zákonníka v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov je všetko, čo môže byť predmetom vlastníctva a čo nadobudol niektorý z manželov za trvania manželstva, s výnimkou vecí získaných dedičstvom alebo darom, ako aj vecí, ktoré podľa svojej povahy slúžia osobnej potrebe alebo výkonu povolania len jedného z manželov, a vecí vydaných v rámci predpisov o reštitúcii majetku jednému z manželov, ktorý mal vydanú vec vo vlastníctve pred uzavretím manželstva alebo ktorému bola vec vydaná ako právnenému nástupcovi pôvodného vlastníka.

64. Podľa § 175l ods. 1 Občianskeho súdneho, poriadku ak mal poručiťel' v čase svojej smrti s pozostalým manželom majetok v bezpodielovom spoluvlastníctve, o ktorého vyporiadaní sa nezačalo konanie na súde, vyporiada sa tento majetok v konaní o dedičstve podľa osobitného predpisu.

65. Podľa § 175l ods. 2 Občianskeho súdneho, poriadku majetok uvedený v ods. 1 sa môže vyporiadať dohodou medzi pozostalým manželom a dedičmi uzavretou písomne alebo ústne do zápisnice. Ak medzi nimi nedôjde k dohode, vyporiada tento majetok súd príslušný na konanie o dedičstve. Ak rozhodnutie závisí od skutočnosti, ktorá zostala medzi účastníkmi sporná, postupuje súd podľa § 175k ods. 3.

66. Podľa § 195 ods. 1 Civilného mimosporového poriadku, ak zaniklo manželstvo poručiťela jeho smrťou alebo vyhlásením za mŕtveho, vyporiada sa bezpodielové spoluvlastníctvo manželov v konaní o dedičstve po poručiťel'ovi.

67. Podľa § 195 ods. 2 Civilného mimosporového poriadku, bezpodielové spoluvlastníctvo manželov sa môže vyporiadať dohodou medzi pozostalým manželom a dedičmi, uzavretou písomne alebo ústne do zápisnice, ktorá podlieha schváleniu súdom. Ak nedôjde k dohode, rozhodne o vyporiadaní súd.

68. Podľa § 148 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zánikom manželstva zanikne i bezpodielové spoluvlastníctvo manželov.

69. Podľa § 149 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak zanikne bezpodielové spoluvlastníctvo, vykonáva sa vyporiadanie podľa zásad uvedených v § 150.

70. Podľa § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka, ak do troch rokov od zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov nedošlo k jeho vyporiadaniu dohodou, alebo ak bezpodielové spoluvlastníctvo manželov nebolo na návrh podaný do troch rokov od jeho zániku vyporiadané rozhodnutím súdu platí, pokiaľ ide o hnuťel'né veci, že sa manželia vyporiadali podľa stavu, v akom každý z nich veci z bezpodielového spoluvlastníctva pre potrebu svoju, svojej rodiny a domácnosti výlučne ako vlastník používal. O ostatných hnuťel'ných veciach a nehnuteľných veciach platí, že sú v podielovom spoluvlastníctve a že podiely oboch spoluvlastníkov sú rovnaké. To isté platí primerane o ostatných majetkových právach, ktoré sú pre manželov spoločné.

71. Podľa § 149 ods. 5 Občianskeho zákonníka, ak sa po vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov rozhodnutím súdu alebo dohodou objaví majetok, ktorý nebol zahrnutý v rámci vyporiadania, platí preň domnienka uvedená v ods. 4.

72. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že bezpodielové spoluvlastníctvo manželov je právny vzťah, ktorý je nerozlučne spätý s existenciou manželstva. Zánikom manželstva, smrťou jedného z manželov alebo jeho vyhlásením za mŕtveho zaniká aj bezpodielové spoluvlastníctvo

manželov. Súčasťou konania o dedičstve je aj proces vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva medzi poručiteľom a jeho pozostalým manželom. Predpokladom vyporiadania v dedičskom konaní je jednak existencia majetku, ktorý tvoril bezpodielové spoluvlastníctvo poručiteľa a pozostalého manžela, a jednak skutočnosť, že počas života poručiteľa sa nezačalo konanie na súde o vyporiadanie majetku v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov. Ak sa takéto konanie začalo, súdny komisár počká na záverečné rozhodnutie v danom konaní a do dedičstva zahrnie majetok, príp. dlhy v súlade s daným rozhodnutím, ktorým je viazaný. Pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva poručiteľa a pozostalého manžela v dedičskom konaní je pozostalý manžel účastníkom konania, aj keď nie je dedičom, a to v časti konania, v ktorej sa vyporiadava bezpodielové spoluvlastníctvo jeho a poručiteľa. Obdobne je to i v situácii, ak zanikne manželstvo rozvodom počas života poručiteľa, avšak medzi poručiteľom a bývalým manželom nedošlo počas života poručiteľa k vyporiadaniu ich bezpodielového spoluvlastníctva a ku dňu smrti poručiteľa neprešli tri roky od zániku ich bezpodielového spoluvlastníctva rozvodom. Aj v takom prípade, ak nebola medzi nimi za života poručiteľa uzavretá dohoda o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva a ani sa nezačalo o jeho vyporiadanie konanie na súde, vyporiada sa bezpodielové spoluvlastníctvo v konaní o dedičstve. Účastníkom dedičského konania je takto aj bývalý manžel poručiteľa v časti konania, v ktorej dôjde k vyporiadaniu ich bezpodielového spoluvlastníctva.

73. Z hľadiska dôkazného bremena je relevantné hmotnoprávne ustanovenie obsiahnuté v § 143 Občianskeho zákonníka. Na základe uvedeného je na mieste ustáliť a vyriešiť predbežnú otázku, či finančné prostriedky na vkladnej knižke A. B. vo výške 12.157,21 eur boli v jej výlučnom vlastníctve. Teda úlohou žalobcov bolo preukázať tie skutočnosti, ktoré vyznievajú v ich prospech, čo v danom prípade znamená preukázať, že finančné prostriedky boli vo výlučnom vlastníctve A. B.. Ohľadom uvedeného však žalobcovia neunesli dôkazné bremeno, keďže BSM A. B. zaniklo jej smrťou XX.XX.XXXX a v konaní nebolo žalobcami preukázané, že išlo o výlučné prostriedky A. B.. Pričom samotná skutočnosť, že vkladná knižka, na ktorej boli finančné prostriedky uložené, bola na meno neb. A. B., uvedené nepreukazuje, keďže ku dňu smrti jej manželstvo nebolo rozvedené, a BSM zaniklo až jej smrťou. Z vykonaného dokazovania teda vyplynulo, že finančné prostriedky patria v zmysle § 143 Občianskeho zákonníka do BSM poručiťky a jej neb. manžela. Odvolací súd poukazuje na to, že ak zákon rešpektuje princíp rovnoprávneho postavenia manželov v manželstve, musí sa rešpektovať aj ich rovnoprávny prístup k majetku. Je totiž len na manželoch, či a ak áno, ako si upravia svoje vzájomné majetkové pomery. V prípade, že si svoje majetkové pomery neupravia, k čomu majú inak viacero zákonných nástrojov (napr. postup podľa § 143a Občianskeho zákonníka) treba mať za to, že finančné prostriedky (na vkladnej knižke vedenej na meno A. B.) nadobudnuté počas manželstva patria do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Odvolací súd má za to, že sporné finančné prostriedky s ohľadom na uplynutie 3 rokov od zániku BSM poručiťky a jej neb. manžela sú s poukazom na § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka v podielovom spoluvlastníctve poručiťky a jej neb. manžela, že podiely oboch spoluvlastníkov boli rovnaké ($1/2 = 6.078,605$ eur - po zaokrúhlení 6.078,61 eur), keďže sporné finančné prostriedky neboli vyporiadané v dedičskom konaní po poručiťke.

74. V predmetnej veci súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na právnom názore, že v prípade preukázania tvrdení žalobcov, by žalované finančné prostriedky boli v bezpodielovom spoluvlastníctve aleboj A. B. a nebohého manžela E. B., čomu však žalobný petit nezodpovedá, keď v prípade vyhovenia žalobe by súd pri vyporiadaní dedičstva - novoobjaveného majetku musel vychádzať z rozhodnutia súdu, ktorým by bolo určené, že finančné prostriedky patria do výlučného vlastníctva aleboj, a teda by nemohol pristúpiť k vyporiadaniu bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Vzhľadom na viazanosť súdu žalobným návrhom, súd prvej inštancie nemal možnosť uvedený petit zmeniť, keď v danom prípade by nešlo len o nepodstatnú zmenu formulácie petitu žalobného návrhu, jeho spresnenie, ale o iný žalobný návrh.

75. Formulácia, podľa ktorej bol poručiťel v čase svojej smrti vlastníkom veci, je obsahovo totožná, ako určenie, že vec patrí do dedičstva po poručiťelovi, preto v týchto prípadoch ide len o spresnenie petitu. Obidve uvedené formulácie je potrebné interpretovať tak, že aktuálny stav (v čase vyhlásenia rozsudku) je ten, že vec ešte nebola ako dedičstvo prejednaná a stále môže (má byť) ako dedičstvo prejednaná (porov. Števec, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016, 499 s.). V konaniach o určenie, že vec patrí do dedičstva po poručiťelovi sa skúma, či bol poručiťel v čase svojej smrti vlastníkom veci (R 32/2011).

76. Ak bola vec v čase smrti poručiťa v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov, je nevyhnutné vo výroku uviesť, že majetok, ktorý má patriť do dedičstva, je v režime bezpodielového spoluvlastníctva manželov, aby súd pri prejednaní dedičstva mohol pristúpiť k vyporiadaniu bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Podľa § 195 ods. 1 CMP (Civilný mimosporový poriadok č. 161/2015 Z. z.) platí, že ak zaniklo manželstvo poručiťa jeho smrťou alebo vyhlásením za mŕtveho, vyporiada sa bezpodielové spoluvlastníctvo manželov v konaní o dedičstve po poručiťovi. Teda k vyporiadaniu bezpodielového spoluvlastníctva manželov dochádza v konaní o dedičstve, nie v sporovom konaní o určenie vlastníckeho práva (pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov v konaní o dedičstve sa určí, čo z majetku patrí do dedičstva a čo patrí pozostalému manželovi podľa § 195 ods. 4 CMP). Uvedená kompetencia nemôže patriť súdu rozhodujúcemu v sporovom konaní o určenie vlastníckeho práva. Následne to čo z novoobjaveného majetku neprípadne pozostalému manželovi, bude predmetom dedenia.

77. So záverom prvoinštančného súdu označenom v odseku 74 sa odvolací súd čiastočne stotožnil v tom, že súd je viazaný žalobným návrhom, ktorý však nezohľadňuje skutočnosť, že žalované finančné prostriedky boli v bezpodielovom spoluvlastníctve aleboj A. B. a nebohého manžela E. B., pričom v odvolacom konaní nie je možné meniť žalobu (§ 371 CSP), avšak na rozdiel od súdu prvej inštancie s ohľadom na uvedené v odseku 73 a pri zachovaní znenia požadovaného výroku možno určiť, že časť finančných prostriedkov vo výške 6.078,605 eur - po zaokrúhlení 6.078,61 eur ako 1/2 patrí do dedičstva po nebojej A. B..

78. Z obsahu spisu vyplýva, že dňa 11.12.2013 (doručenka čl. 23) boli žalovanej spolu so žalobou doručené prílohy Osvedčenie o dedičstve sp. zn. 10D/35/2012, Dnot 86/2012 (čl. 8), Osvedčenie o dedičstve sp. zn. 26D/142/2010, Dnot 14/2011 (čl. 13), vyjadrenie D. D., J. zo dňa 2.1.2012 (čl. 16), výpis z účtu (čl. 17), prevodný príkaz (čl. 18), zápisnica o výsluchu svedka zo dňa 21.2.2012 (čl. 19). Podľa uznesenia z pojednávania zo dňa 11.4.2014 (čl. 32) bolo právnomu zástupcovi žalobcov uložená povinnosť doručiť žalovanej do 16.5.2014 listinné dôkazy (zápisnica o výsluchu svedka zo dňa 31.10.2012, zápisnica o výsluchu svedka zo dňa 25.1.2013, správa neurológa zo dňa 11.3.2014, vyjadrenie D. D., J. zo dňa 26.11.2012, zdravotná dokuzmenácia A. B. od XX.XX-XX.XX.XXXX, informatívny súhlas pacienta zo dňa 29.10.2010, splnomocnenie poručiťky zo dňa 19.3.2006, zápisnica o výsluchu svedka zo dňa 25.1.2013, stanovisko psychiatra zo dňa 14.5.2014, stanovisko vš. lekára zo dňa 15.5.2014. Podaním zo dňa 31.5.2014 (čl. 134) sa žalovaná vyjadria po preštudovaní listín k veci. Na pojednávaní dňa 24.2.2015 (zápisnica o pojednávaní čl. 179) okresný súd doručil žalovanej znalecký posudok č. 8/14, Odpoveď D. D., J. zo dňa 26.8.2014 a Smernicu. Zároveň na tomto pojednávaní okresný súd vykonal dokazovanie čítaním podstatného obsahu listinných dôkazov: vyjadrenie banky zo dňa 2.1.2012, výpisu z účtu, zápisnicou o výsluchu svedka, vyjadrenie žalovanej, výpis z chorobopisu neb. A. B., obsah pripojených spisov okresného súdu sp. zn. 10D/35/2012, 26D/142/2010, uznesenie sp. zn. 26C/232/2011-89 zo dňa 29.9.2014. Podanie žalobcov zo dňa 17.11.2017 (vrátane príloh zápisnica o výsluchu svedka zo dňa 17.10.2011, zápisnica o výsluchu svedka zo dňa 11.4.2014, zápisnica o výsluchu obvineného zo dňa 30.10.2014, zápisnica o hlavnom pojednávaní zo dňa 9.2.2016), bolo doručené PZ žalovanej dňa 2.2.2018. Podanie žalovanej zo dňa 16.11.2017 (vrátane zápisnice o hlavnom pojednávaní zo dňa 10.11.2015) bolo doručené PZ žalobcov dňa 25.1.2018 Na pojednávaní dňa 24. Podanie žalobcov zo dňa 31.1.2018 (vrátane zápisnice o výsluchu svedka zo dňa 21.2.2012) bolo doručené PZ žalovanej na pojednávaní dňa 15.2.2018 (zápisnica o pojednávaní čl. 314). Vyjadrenie žalovanej zo dňa 2.3.2018 (vrátanie kópie vkladnej knižky žalovanej, zápisnice o výsluchu svedka zo dňa 23.1.2013) bolo doručené PZ žalobcov dňa 23.4.2018 (doručenka čl. 328). Na pojednávaní dňa 17.5.2018 (zápisnica o pojednávaní čl. 340) strany zhodne uviedli, že obsah listín nachádzajúcich sa v spise im je známy, tieto oboznamovať na pojednávaní nežiadajú ani nenamietajú obsah týchto listín. Podanie žalovanej zo dňa 29.3.2022 (vrátane faktúry zo dňa 19.11.2010, faktúry zo dňa 18.11.2010, príjmového pokl. Dokladu zo dňa 22.11.2010, pokladničného bloku zo dňa 20.11.2010, príjmového pokladničného dokladu zo dňa 26.8.2011, potvrdenky zo dňa 22.11.2010) bolo doručené žalobcom dňa 13.4.2022. Na pojednávaní dňa 14.6.2022 (zápisnica o pojednávaní na čl. 573) právny zástupca žalovanej uviedol, že žiada oboznámiť správu psychiatra na čl. 67, ktorá nebola doručená, ostatný obsah spisu mu je známy (okresný súd prečítal lekárske posúdenie zdravotného stavu psychiatrom zo dňa 14.5.2014 a zároveň okresný súd vyhlásil uznesenie v zmysle ktorého zo spisu okresného súdu sp. zn. 2T/5/2015 bude založený znalecký posudok č. 17/2019 Mgr. Evy Forgáčsovej. Na čl. 577 je založená kópia znaleckého posudku č. 17/2019. Na pojednávaní dňa 27.10.2022 (zápisnica o pojednávaní na čl. 579) sa obe strany sporu vyjadrovali k založenému znaleckému posudku č. 17/2019. S poukazom na

uvedené má odvolací súd za to, že prvoinštančný súd postupoval v súlade s § 204 CSP a teda odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. e) CSP nebol naplnený.

79. Podľa § 220 ods. 2 CSP, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Podľa odseku 3, ak sa súd odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozsudku obsahuje aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu.

80. Odôvodnenie rozsudku súdu musí mať náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 CSP. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. V odôvodnení rozhodnutia musí súd spôsobom logicky kompaktným a bez rozporov a vnútorných protirečení vysvetliť, k akým skutkovým zisteniam dospel, ktorú právnu normu a z akých dôvodov aplikoval a ako ju interpretoval. Účelom odôvodnenia je logicky, vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Ak rozhodnutie súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 CSP, je nepreskúmateľné.

81. Pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva strany na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami strany; porušením uvedeného práva strany a povinnosti súdu sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky i s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadne riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

82. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu uplatnené odvolacie dôvody v zmysle § 365 ods. 1 písm. b), f) CSP splnené neboli. Odvolací súd sa však čiastočne stotožnil, že odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP bol naplnený vo vzťahu k určeniu, že do dedičstva po nebohej A. B., L. C., zomrelej dňa XX.XX.XXXX, naposledy bytom K. D. XX, patria finančné prostriedky vo výške 6.070,61 eur, preto postupom podľa § 388 CSP napadnutý I. výrok čiastočne zmenil (určil, že do dedičstva po nebohej A. B., L. C., zomrelej dňa XX.XX.XXXX, naposledy bytom K. D. XX, patria finančné prostriedky vo výške 6.070,61 eur), čiastočne potvrdil (zamietnutie požadovaného určenia v sume 6.070,605 eur – zaokr. 6.070,61 eur).

83. Podľa § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie, ods. 2 ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

84. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci, ods. 2 ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

85. V ustanovení § 255 CSP sa premieta zásada úspechu v spore ako esenciálneho kritéria priznania náhrady trov konania. Úspech vo veci súd vždy skúma čo do právneho základu veci a čo do výšky priznaného nároku. Ak nejde o prípad, kedy bolo žalobe celkom vyhovené, musí byť v zmysle citovaného ustanovenia § 255 CSP náhrada trov pomerne rozdelená. To vyžaduje určiť pomer úspechu oboch strán vo veci a od úspechu strany odčítať jej neúspech (t.j. mieru úspechu druhej strany). Vo výške rozdielu má strana právo, aby mu druhá strana nahradila pomernú časť trov, ktoré vynaložil pri účelnom uplatňovaní alebo bránení práva. Výška trov, ktoré v konaní vznikli druhej strane, je tu nerozhodná. Ak je pomer úspechu a neúspechu u oboch strán rovnaký alebo približne rovnaký, súd vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo.

86. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

87. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania (§ 262 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 a 2 CSP) vychádzal odvolací súd z pravidla pomeru úspechu v konaní (§ 255 ods. 2 CSP). O trovách prvoinštančného konania odvolací súd rozhodol opätovne, keďže rozhodnutie vo veci samej zmenil postupom podľa § 388 CSP. Žalobcovia svojou žalobou žiadali určiť, že do dedičstva po neb. A. B. patria finančné prostriedky vo výške 12.157,21 eur, uspeli však len v časti určenia vo vzťahu k sume 6.078,605 eur (po zaokrúhlení 6.078,61 eur), teda dosiahli úspech 50 %, čo znamená, že procesne úspešnou stranou v časti určenia 6.078,605 eur (po zaokrúhlení 6.078,61 eur), bola žalovaná (tiež 50 %). Pretože strany boli v konaní rovnako úspešné, ako neúspešné, odvolací súd vyslovil, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov (prvoinštančného vrátenie odvolacích konaní).

88. Ďalšie odvolacie argumenty žalobcov (najmä vo vzťahu k posúdeniu ne/platnosti prevodného príkazu v zmysle § 38 ods. 2 Občianskeho zákonníka) odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne).

89. Na záver odvolací súd dodáva, že skutočnosť, že súd nerozhodol podľa predstáv a očakávaní sporovej strany, nemožno považovať za porušenie či nerešpektovanie jej práv. Odvolací súd v tejto súvislosti upriamuje pozornosť na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/218/2010, podľa ktorého obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

90. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).